

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 5Csp/24/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6619201022
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lucia Šupenová
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2019:6619201022.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec sudcom JUDr. Luciou Šupenovou v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom: Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: P. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: T. XX, XXX XX V., štátny občan SR, v spore o zaplatenie 3.483,59 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 661,03 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 661,03 Eur od 22.02.2019 do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd žalobu žalobcu v prevyšujúcej časti z a m i e t a.

III. Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 62,06 % a to do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým vyšší súdny úradník rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 26.02.2019 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 3483,59 Eur, spolu s úrokom z úveru vo výške 17,90 % ročne zo sumy 3483,59 Eur od 22.02.2019 do zaplatenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 3483,59 Eur od 22.02.2019 do zaplatenia, ako aj náhrady jeho trov konania.

2. Žalovaný Žiadosťou zo dňa 09.08.2013 požiadal právneho predchodca žalobcu, v tom čase podnikajúceho pod obchodným menom Sberbank Slovensko, a.s., IČO: 17321123 (zlúčený so žalobcom od 01.08.2017 - žalobca doručil súdu informatívny výpis z Obchodného registra) o uzatvorenie Rámcovej zmluvy o bežnom účte. Na základe uvedenej žiadosti následne žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 09.08.2013 Rámcovú zmluvu o bežnom účte č. XXXXXXXXXXXX (v ďalšom texte ako „Zmluva“), a následne, toho istého dňa aj Dodatok ku zmluve o bežnom účte č. XXXXXXXXXXXX (v ďalšom texte ako „Dodatok“).

Zmluvný vzťah založený touto zmluvou medzi žalobcom a žalovaným sa spravoval okrem samotného textu Zmluvy a Dodatku aj ustanoveniami obsiahnutými vo Všeobecných obchodných podmienkach (v ďalšom texte ako „VOP“) a Sadzobníku poplatkov, ktoré sú v zmysle bodu 4.1 Zmluvy jej neoddeliteľnou súčasťou. V zmysle bodu 5.3 Zmluvy žalovaný potvrdil prevzatie kompletnej Rámcovej zmluvy svojim podpisom na jej vyhotovení a v zmysle bodu 4.2 Zmluvy žalovaný potvrdil, že dokumenty (Obchodné podmienky Všeobecné obchodné podmienky (VOP) a Sadzobník poplatkov), ktoré prevzal a s ktorými sa oboznámil ako so súčasťou Rámcovej zmluvy.

Na základe Zmluvy žalobca zriadil a viedol pre žalovaného bežný účet IBAN č. U XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX a poskytoval mu služby súvisiace s vedením účtu (najmä zúčtovanie hotovostných a bezhotovostných úhrad a inkás, Elektronické bankovníctvo, vydanie a vedenie debetnej

platobnej karty) s možnosťou poskytnutia úverového rámca k predmetnému účtu formou povoleného prečerpania (PP), ktorú žalovaný využil. Kreditné úročenie bolo upravené v bode 2.1 Zmluvy. V zmysle bodu 2.3 Zmluvy výpočet, splatnosť a započítanie úrokov, výmenných kurzov a poplatkov sú upravené vo Všeobecných obchodných podmienkach Aktuálnu výšku a zmeny úrokovej sadzby a poplatkov oznamuje banka vždy ich zverejnením na svojich obchodných miestach a na svojej internetovej stránke. V zmysle bodu 1.1. VOP: Zverejnenie je sprístupnenie rozhodnutia, dokumentu alebo informácie na verejne prístupných miestach Banky, spravidla na Obchodných miestach a na internetovej stránke Banky alebo prostredníctvom vybraných služieb alebo inou vhodnou formou, čím rozhodnutie, dokument alebo informácia nadobúda účinky, pokiaľ nie je v rozhodnutí, v dokumente alebo v informácii ustanovený iný termín účinnosti; Povolené prečerpanie bolo upravené v bode 1.4 Dodatku. Poskytnutie úverového rámca povoleného prečerpania sa spravuje Dodatkom ku Zmluve o bežnom účte, najmä ustanoveniami bodu 1.4 Dodatku a Prílohou č. 1 Dodatku, v zmysle ktorých Povolené prečerpanie predstavuje bezúčelový spotrebiteľský úver poskytovaný k účtu klienta na dobu neurčitú. Čerpanie úveru sa uskutočňuje priebežné a opakované, vždy do výšky disponibilného zostatku úverového rámca. K čerpaniu úveru dochádza okamihom čerpania peňažných prostriedkov z bežného účtu v čiastke prevyšujúcej kreditný zostatok na účte. Splácanie úveru sa uskutočňuje mesačne, vo výške podľa rozhodnutia klienta VOP upravujú povolené prečerpanie najmä ustanovením bodu 3.3. písm. a) a b) VOP: Povolené prečerpanie na Bežnom účte (pôvodne nazývané ako povolený debet na Bežnom účte alebo kontokorentný úver na Bežnom účte) a Prekročenie na Bežnom účte (pôvodne nazývané ako nepovolený debet na Bežnom účte alebo prečerpanie kontokorentného úveru na Bežnom účte) Banka poskytuje Klientovi, ktorý je Majiteľom účtu, s akceptovateľnou výškou kreditných (plusových) obrátov na Bežnom účte v hodnotenom období a s pravidelným poukazovaním peňažných prostriedkov na Bežný účet na zmluvnom základe. Pokiaľ je majiteľ účtu Spotrebiteľom, Banka mu Povolené prečerpanie a Prekročenie poskytuje v súlade so Zákom o spotrebiteľských úveroch. Náležitosti zmluvy o povolenom prečerpaní upravuje ust. § 10 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch; zmluva obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti.

3. Žalovaná istina 3483,59 Eur predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obrátmi vykonanými na účte žalovaného. Žalobca nižšie uvádza prehľad všetkých transakcií na účte žalovaného, od jeho otvorenia až po podanie žaloby: Pri každej operácii je uvedený počet a celková suma. Ide o zoznam prehľadne opisujúci celú históriu vedenia účtu do podania žaloby. Žalobca uvedené dokladá v prílohe aj výpismi z účtu žalovaného. Súčet kreditných a súčet debetných položiek za príslušné obdobie je v úvode každého jednotlivého výpisu.

V zmysle bodu 1.4 Dodatku: Základné parametre Úverového rámca sú upravené v Prílohe č. 1 Dodatku, ktorá je jeho neoddeliteľnou súčasťou. Výšku úverového rámca bolo možné meniť dohodou zmluvných strán alebo jednostranným znížením výšky Úverového rámca zo strany banky.

V zmysle Prílohy č. 1 Dodatku: Úroková sadzba povoleného prečerpania bola dohodnutá ako variabilná vo výške 17,9 % p.a. ku dňu uzatvorenia Dodatku ku zmluve o bežnom účte. Sadzba úroku z omeškania je 5,00 % p.a. Úroky sú splatné mesačne, k poslednému dňu kalendárneho mesiaca alebo v deň splatnosti úveru.

V zmysle bodu 3.11 VOP: písm. a) Majiteľ účtu je povinný platiť Banke z čerpaného Úverového rámca Povoleného prečerpania a z Prekročenia úroky podľa tohto odseku tohto článku VOP vo výške a so splatnosťou dohodnutou v zmluve.

písm. b) Úroková sadzba Povoleného prečerpania je variabilná Úroková sadzba sa počíta na ročnom základe (p.a.) z výšky čerpaného Úverového rámca Povoleného prečerpania. Úroková sadzba Povoleného prečerpania je odvodená od Referenčnej úrokovej sadzby Banky BASE RATE pre povolené prečerpanie,

písm. g) Úroky sa vypočítavajú na dennom základe, ako príslušné percento (Úroková sadzba) z čerpaných a nesplatených peňažných prostriedkov. Klient je povinný Banke zaplatiť úroky z čerpaného Úverového rámca povoleného prečerpania odo dňa jeho prvého čerpania do dňa jeho skutočného zaplataenia. Klient je povinný Banke zaplatiť úroky z Prekročenia odo dňa jeho vzniku do dňa jeho skutočného zaplataenia,

písm. h) Splatnosť úrokov je rozdelená na jednotlivé mesačné úrokové obdobia. Prvé úrokové obdobie začína dňom prvého čerpania Úverového rámca povoleného prečerpania alebo Prekročenia a končí posledným dňom kalendárneho mesiaca, v ktorom k čerpaniu došlo. Posledné úrokové obdobie skončí dňom, ktorý predchádza Dňu splatnosti Úverového rámca Povoleného prečerpania alebo Prekročenia, ak nie je dohodnuté inak.

Omeškanie dlžníka a úroky z omeškania podľa ustanovenia § 517 ods. 2. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník: Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. V zmysle ust. § 3 Nariadenia vlády, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka: Výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. VOP reflektujú vyššie citované zákonné ustanovenie nasledovne: V zmysle bodu 3.12 VOP (Omeškanie, Nárok na úrok z omeškania; úročené obdobie):

písm. a) V prípade omeškania Majiteľa účtu so splatením Úverovej pohľadávky vzniknutej čerpaním Úverového rámca Povoleného prečerpania alebo jeho časti a nezaplatením Úverovej pohľadávky v Deň splatnosti Úverového rámca Povoleného prečerpania alebo nezaplatením Prekročenia alebo splátky úroku alebo Poplatkov a odplát súvisiacich s poskytovaním bankových služieb riadne a včas, vzniká Banke právo na Úrok z omeškania v dohodnutej výške, a to odo dňa omeškania až do dňa zaplataenia omeškanej sumy peňažných prostriedkov,

písm. b) Ustanovenia odseku 3.11 tohto článku VOP o pravidlách výpočtu a o splatnosti úrokov sa pre úročenie Úrokom z omeškania použijú primerane .

Výška poplatkov bola upravená v Sadzobníku poplatkov. Nárok na poplatky, ich splatnosť a zmeny boli upravené vo VOP, a to najmä nasledujúcimi ustanoveniami: V zmysle bodu 1.1 Zmluvy žalobca viedol pre žalovaného účet za odplatu. V zmysle bodu 2.2 Zmluvy za program služieb bol klient povinný platiť poplatok vo výške podľa aktuálneho Sadzobníka poplatkov, doplatok bol účtovaný na ľarchu bežného účtu, o čom bol klient informovaný výpisom z účtu. V zmysle bodu 3.13 VOP (Nárok na poplatky; splatnosť poplatkov)

písm. a) Klient je povinný Banke zaplatiť Poplatky za bankové služby a iné Poplatky a odplaty súvisiace s poskytovaním bankových služieb podľa Sadzobníka poplatkov platného v deň poskytnutia služby alebo uskutočnenia spoplatneného úkonu, pokiaľ nie je dohodnutý individuálny Poplatok. Klient je povinný Banke zaplatiť aj prípadné poplatky zahraničných a tuzemských bánk účtovaných v súvislosti so spracovaním Platobných operácií,

písm. b) Banka je oprávnená jednostranne zmeniť Sadzobník poplatkov za podmienok a spôsobom uvedeným v odseku 24.2 článku 24. VOP.

písm. c) Jednorazové Poplatky sú splatné spravidla pri uskutočnení spoplatneného úkonu, opakujúce sa Poplatky sú splatné v deň uvedený v Sadzobníku poplatkov, spravidla mesačne, Štvrťročne alebo ročne.

písm. d) Poplatky a odplaty spojené s Bežným účtom sa účtujú na ľarchu Bežného účtu započítaním pohľadávok alebo formou Inkasa z príslušného Bežného účtu. O účtovaných Poplatkoch Banka informuje Klienta v Informatívnom výpise z bežného účtu a vo Výpise z bežného účtu.

4. Súd následne písomným podaním zo dňa 09.04.2019 vyzval žalobcu, aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy sa vyjadril, či trvá na podanej žalobe in extenso, nakoľko po predbežnom právnom posúdení žaloby dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná v časti uplatnených úrokov z úveru vo výške 17,9 % ročne z dlžnej istiny odo dňa jej zosplatenia.

5. Žalobca doručil súdu 18.04.2019 svoje vyjadrenie k výzve súdu, v ktorom uviedol, že ad 1/ K povahe debetného zostatku na bežnom účte žalovaného Ustanovenie Všeobecných obchodných podmienok, ktoré obsahuje dotknuté dojednanie o úroku pre prípad nepovoleného debetu, takmer doslovne kopíruje zákonnú úpravu, keďže ide o inštitút prekročenia v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Ako vyplýva z jej úvodných ustanovení, zmluva bola uzatvorená v súlade s ustanoveniami Obchodného zákonníka upravujúcimi zmluvu o bežnom účte (§ 708 a nasl. Obchodného zákonníka). V zmysle § 710 Obchodného zákonníka ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere (4 497 a nasi.). V zmysle § 711 ods. 1 Obchodného zákonníka za vykonanie platieb je banka oprávnená požadovať úhradu nákladov s tým spojených a použiť na ich započítanie peňažné prostriedky na účte.

V zmysle § 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa prekročením rozumie automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania.

V zmysle platných Všeobecných obchodných podmienok:

- V zmysle bodu 3.4 banka vedie bežné účty výlučne na základe zmluvy o bežnom účte uzatvorenej medzi bankou a klientom. Zo zmluvy o bežnom účte vzniká banke záväzok viesť pre majiteľa bežný účet, avšak výlučne za podmienok v nej uvedených.

- V zmysle bodu 3.8 klient musí mať na bežnom účte dostatok peňažných prostriedkov Dostačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru poskytnutého bankou, na Doplátky v zmysle Sadzobníka a akýchkoľvek ďalších finančných záväzkov voči banke.

- V zmysle bodu 3.12 pri zúčtovaní úrokov, poplatkov, operácií prostredníctvom platobných kariet, opravnom zúčtovaní, uplatnení zrážkovej dane, v prípadoch dohodnutých medzi bankou a klientom ako aj v iných prípadoch môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. Nepovolené V danom prípade išlo o nárok žalobcu voči žalovanému z titulu prekročenia podľa § 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch - strany nemali dohodnuté povolené prečerpanie na účte, žalobca umožnil žalovanému prekročenie. Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaj o výške úroku, tak ako uvádza súd. Naopak, podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Žalobca zverejňuje všeobecné obchodné podmienky ako i výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na web stránke, a to nielen aktuálne, ale i historické. Okrem toho bol žalovaný informovaný o svojom prekročení na účte výpismi z účtu, z ktorých jednoznačne vyplývajú všetky obraty a teda aj výška a obsah prekročenia.

Má za to, že z povahy vyššie opísaného nároku ohľadom úroku z prekročenia vyplýva, že - nárok naň je viazaný na vrátenie peňažných prostriedkov tvoriacich prekročenie v zmysle § 18 Zákone č. 129/2010 Z.z. a jeho výška nemôže byť obmedzená zákonnou výškou úrokov z omeškania, keďže by nedávala zmysel ani logiku osobitná úprava v ods. 2 písm. c) citovaného zákona, umožňujúca dohodnúť výšku tohto úroku ako zmluvného úroku, t.j. jednoznačne ide o odlišný inštitút od (zákonného) úroku z omeškania.

Ad 2/ Z opatnosti uvádza i argumenty k nároku na zmluvný úrok po zosplatnení dlhu. Napriek tomu, že žalobca má za to, že jeho nárok na úrok vyplýva priamo zo zákona, konkrétne z vyššie vymedzených a komentovaných ustanovení o Prekročení, nižšie z opatnosti uvádza aj skutočnosti preukazujúce trvanie nároku veriteľa na zmluvný úrok aj v čase po zosplatnení dlhu. Žalobca má za to, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. V zmysle § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. V zmysle § 503 ods. 3 dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. Podľa komentára IURA EDITION: „Z podstaty úroku ako ceny za používanie peňažných prostriedkov možno vyvodiť, že povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru. V tom zmysle upravuje trvanie povinnosti platiť úrok aj § 503 ods. 3. Vzhľadom na dispozitívnosť ustanovenia, strany si môžu vznik a zánik povinnosti platiť úroky, t.j. dobu, počas ktorej má dlžník platiť úroky, v zmluve o úvere dojednať odchylné. „Pri úverovej zmluve ide nepochybne o plnenie peňažného záväzku a hneď v dvoch rovinách: vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky (úver) v dohodnutej lehote, ako aj zaplatiť požadované úroky. Ak dlžník v oboch prípadoch nespĺní svoju povinnosť včas, dostane sa do omeškania. Vzhľadom na to, že ide o dva rozdielne inštitúty, ktoré sa odlišujú tak svojou podstatou, ako aj funkciami, všeobecne treba vychádzať z toho, že pri omeškaní s vrátením peňažných prostriedkov má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a jednak na úrok z omeškania (§ 369 ods. 1). Úprava úroku z omeškania, ako aj úroku z úveru je podporná (má dispozitívny charakter), a preto je, samozrejme, rozhodujúce, ako sa strany dohodli v zmluve. Svojou dohodou môžu rôzne kombinovať uplatnenie oboch inštitútov v konkrétnom prípade. Z ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka vyplýva, že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov. Uvedené potvrdzuje aj ustanovenie § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZSÚ“), v zmysle ktorého, ak spotrebiteľ splatí spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne pred dohodnutou lehotou splatnosti, je povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. Obchodný zákonník priznáva veriteľovi právo na dohodnutý úrok od poskytnutia peňažných prostriedkov, pričom stanovuje len moment vzniku tohto nároku, moment jeho zániku nestanovuje. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. V uvedenom žalobca odkazuje aj na aktuálnu rozhodovaciu prax, konkrétne na rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k.

11Co/ 12/2017-90 zo dňa 31.1.2017, vydaný vo veci vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod čk. 56/26/2016. Podľa tohto rozhodnutia, keďže zmluva neobsahuje dohodu o úroku odlišnú od zákona, platí ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka. Uvedené rozhodnutie žalobca neprikladá, nakoľko je zverejnené na stránke Ministerstva spravodlivosti SR. V zmysle § 497 Obchodného Zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Vychádzajúc z tohto ustanovenia, obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. V zmysle § 506 Obchodného zákonníka ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi. Pokiaľ ide o aplikáciu § 506 Obchodného zákonníka, toto ustanovenie upravuje špecifický prípad odstúpenia od zmluvy veriteľom pri omeškaní dlžníka, ktoré môže veriteľ využiť, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace. Toto odstúpenie nespôsobuje zánik záväzku ex tunc. Ako to vyplýva priamo z dikcie ustanovenia, naďalej trvá právo veriteľa, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi, táto povinnosť odstúpením od zmluvy nezaniká. Ide o právny inštitút určený na ochranu veriteľa, a jeho využitím sa veriteľ nemôže dostať do horšieho právneho postavenia, v akom bol pred odstúpením od zmluvy, situácia totiž nastala pre neplnenie si povinnosti dlžníka. Základnou zásadou spotrebiteľského práva je ochrana pred neprijateľnými podmienkami, to však neznamená vylúčenie aplikácie ustanovení na ochranu veriteľa pri neplnení si povinností dlžníka. Teda, odstúpením od zmluvy v zmysle § 506 Obchodného zákonníka zmluva od počiatku nezanikla a naďalej trvá právo veriteľa, a tomu zodpovedajúca povinnosť dlžníka, vrátiť dlžnú sumu spolu s úrokmi z úveru. Tým nie je dotknutý nárok veriteľa na zákonný úrok z omeškania. V uvedenom žalobca odkazuje aj na aktuálnu rozhodovaciu prax, konkrétne na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/ 23/ 2017 - 92 zo dňa 29.11.2017 - uvedené rozhodnutie žalobca neprikladá, nakoľko je zverejnené na stránke Ministerstva spravodlivosti SR a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/28/2017-94 zo dňa 27.02.2018 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/7/2018 zo dňa 31.05.2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/29/2018 z 16.08.2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/21/2018 zo dňa 27.09.2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/37/2018-185 z 20.12.2018. V § 499 Obchodný zákonník je dohodnutá odplata za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky, ak je poskytovanie úveru predmetom podnikania veriteľa - žalobcu, s čím nesporne súvisí aj § 502 Obchodný zákonník, v ktorom sú upravené práve úroky za poskytnutie úveru. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že pojem odplaty za dojednanie záväzku poskytnúť úver je treba odlišovať od úrokov z úveru upravených v § 502 Obchodný zákonník. Odplata za dojednanie záväzku prichádza však do úvahy len vtedy, ak veriteľom je osoba, u ktorej je poskytovanie úveru predmetom jej podnikania. Podmienkou vzniku práva na zaplatenie odplaty je, že bola vrátane jej výšky medzi veriteľom a dlžníkom dohodnutá, pričom nezáleží na tom, či k čerpaniu dohodnutého úveru dlžníkom skutočne došlo. Dohoda o úrokoch z úveru podľa § 502 Obchodná zákonník je podmienená tým, že veriteľ na základe zmluvy o úvere peňažné prostriedky dlžníkovi skutočne poskytol, inak by na ich úhradu nemal nárok. Mal by však nárok práve na zaplatenie odplaty s poukazom na § 499 Obchodný zákonník Zmluva o úvere uzatvorená podľa § 497 Obchodný zákonník nemôže byť dohodnutá ako bezúročná, keďže záväzok zaplatiť úroky patrí k pojmovým znakom zmluvy o úvere a je jej podstatnou časťou s poukazom na § 269 ods. 1 Obchodný zákonník. Na zaplatenie úrokov z úveru dohodnutých podľa § 502 Obchodný zákonník má právo každý veriteľ, ktorý uzavrel písomne zmluvu o úvere a na základe ktorej úver skutočne dlžníkovi na jeho žiadosť poskytol, a to až do splatnosti úveru. Úroky z úveru sú totiž obsahom, a teda súčasťou záväzku dlžníka, a teda aj spotrebiteľa, na ktorom sa s veriteľom dobrovoľne dohodol. Záväzok dlžníka v zmluve platí zmluvne dohodnuté úroky z úveru spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Keďže bola zmluva o úvere dohodnutá na dobu dlhšiu ako jeden rok, sú úroky z úveru v takom prípade, keď dlžník splácal dlh v splátkach, splatné spolu s každou splátkou. Celková suma úrokov musí byť dlžníkom zaplatená najneskôr so zaplatením zvyšnej časti istiny úveru. Úrok z úveru je v podstate cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má podľa názoru odvolacieho súdu dlžník zásadne povinnosť platiť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, t.j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, pokiaľ si strany zmluvy o úvere nedohodli niečo iné. Odvolací súd je toho právneho

názoru, že v zmluve o úvere dohodli strany úrok z úveru vo výške 11,50% ročne v primeranej výške, ktorá sa zásadným spôsobom neodchyľovala od úrokovej sadzby vyhlásenej NBS pre poskytovanie úverov občanom ku dňu 09.03.2015. Súčasťou Zmluvy o úvere sú aj Obchodné podmienky pre úvery občanom, z bodu 2.5.1 a 2.5.3 ktorých vyplýva, že úver musí byť splatený najneskôr v konečný deň splatnosti určený v zmluve o úvere, a to 11.03.2024. Záväzok dlžníka platiť úroky splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky je tak v súlade s § 503 ods. 1 Obch. zák., pričom tak, ako to vyplýva z § 503 ods.3 Obchodný zákonník, je dlžník povinný zaplatiť úroky za dobu od poskytnutia až do vrátenia peňažných Prostriedkov, keďže sa na takúto povinnosť veriteľovi zmluvne zaviazal a tento jeho záväzok trvá aj po odstúpení veriteľa od zmluvy. Pokiaľ žalobca vyzval žalovaného na predčasné splatenie celého úveru, vrátane zmluvných úrokov a úrokov z omeškania v ním vyčíslenej výške tak, ako to vyplýva z jeho opakovanej výzvy, zaslanej žalovanému v súlade s OP, ide zároveň o jednostranný právny úkon odstúpenia žalobcu od zmluvy o úvere pre omeškanie žalovaného s vrátením po sebe idúcich troch splátok podľa § 506 Obch. zák., čo síce postup žalobcu podľa § 565 OZ, na ktorom sa žalobca so žalovaným v OP dohodol nevylučuje, avšak na súdom uvádzanú povinnosť žalovaného platiť zmluvné úroky z úveru len do zosplatenia úveru nemá podstatnejší vplyv. Odvolací súd sa preto nestotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie o tom, že sa vyhlásením predčasnej splatnosti úveru podľa § 565 OZ, a nie odstúpením od zmluvy v zmysle § 506 Obchodný zákonník tak, ako to tvrdil žalobca, dostal veriteľ do výhodnejšieho postavenia, ako keby dlžník úver riadne a včas splácal, pretože dlžník svoj záväzok splácať mesačné splátky úveru porušil a tieto prestal splácať tak, ako to aj na pojednávaní sám potvrdil. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, ako sa mohol žalobca dostať do výhodnejšieho postavenia tým, že úver zosplatal a de iure zosplatením úveru od zmluvy o úvere odstúpil, keď nielenže nemal k dispozícii finančné prostriedky, ktoré poskytol žalovanému, ale nemal za ich používanie žalovaným zaplatenú ani odplatu, resp. odmenu rovnajúcu sa úroku z úveru a navyše ani finančné prostriedky, ktoré mu mal žalovaný priebežne vracať. Odvolací súd sa nestotožnil ani s právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorý s odvolaním sa na Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 59/98, ktorým je uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 143/98 aplikoval na prejednávajúcu vec a rozhodol o zamietnutí úrokov z úveru s odôvodnením, ...“ že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých peňažných prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátky). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania v zmysle § 369 Obchodného zákonníka, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.“ Už z právnej vety citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá znie „ Zmluvou o úvere sa dlžník zaväzuje vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. Úroky sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť úroky z omeškania „ vyplýva, čo korešponduje aj s obsahom odôvodnenia cit. rozhodnutia, že...okresný súd zamietol žalobu veriteľa voči dlžníkovi z úveru a ručiteľovi len v tej časti, predmetom ktorej boli úroky z omeškania za omeškanie s platením dohodnutých úrokov s odôvodnením, že zo zmluvy nevyplýva, že by sa účastníci dohodli, že úroky sa stanú samostatným záväzkom, ktorý by sa samostatne úročil. NS SR dospel k záveru, že odvolanie žalobcu vo veci samej je čiastočne dôvodné, a to vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/. V odôvodnení uviedol, ..“ Žalovaný je podľa zmluvy povinný platiť z poskytnutých prostriedkov úroky. Úroky sú splatné mesačne. Úroky sú peňažným plnením a dôsledkom omeškania s ich platením je povinnosť platiť úroky z omeškania. Je to zákonný dôsledok vyplývajúci z ustanovenia § 369 ods. 1 bez toho, že by to museli účastníci právneho vzťahu dohodnúť. Úroky z omeškania patria za celú dobu, po ktorú je dlžník s platením úrokov v omeškaní. Platí to však len pre omeškanie s platením úrokov z poskytnutých prostriedkov nie o úrokoch z omeškania. Keďže povinnosť platiť úroky z omeškania je už dôsledkom omeškania, za omeškanie s ich platením už ďalšie úroky z omeškania nepatria. U Najvyšší súd SR v tejto súvislosti upozornil, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok) a že od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania (§ 369), s ktorým názorom sa konajúci súd stotožnil, keďže logickým výkladom textu judikátu je možné dospieť k názoru, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vlastne vyslovil tak, že veriteľ má nárok na úroky z peňažných prostriedkov až do ich vrátenia, pričom posledný dátum vrátenia, a teda aj splatnosti bol stranami zmluvy o úvere dohodnutý na deň 11.03.2024. Odvolací súd je preto toho názoru, že uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 59/98 je možné na prejednávajúcu vec aplikovať, avšak s takým výkladom, že pokiaľ žalobca ako veriteľ odstúpil od zmluvy o úvere tým, že vyhlásil jej predčasnú splatnosť preto, že dlžník nesplácal úver riadne a včas, a teda od zmluvy odstúpil, má právo na účtovanie úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania označovaných ako tzv. sankčné úroky v zákonnej alebo v dohodnutej výške s poukazom na § 369 Obch. zák. až do splatenia celej poskytnutej sumy, vrátane úrokov z úveru, pretože tieto sú súčasťou

peňažného záväzku dlžníka. Dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť aj z nich úroky z omeškania. S poukazom na obsah rozhodnutia R 59/1998 nie je preto možné dospieť k názoru, že Najvyšší súd SR jednoznačne vyslovil, že veriteľ má nárok na úroky z peňažných prostriedkov iba do splatnosti dlhu, keďže o takomto nároku nerozhodoval ani okresný súd a ani Najvyšší súd SR. Navyše rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vychádzalo z právneho stavu v čase, keď výška úrokov z omeškania nebola zákonom limitovaná. V súčasnosti je však toto rozhodnutie, vzhľadom na zmenu právneho stavu, v tejto časti nepoužiteľné. Odstúpením od zmluvy o úvere veriteľom totiž povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a ani jeho záväzok zaplatiť dohodnuté úroky z úveru, keďže sa len menia podmienky, za ktorých je dlžník povinný túto povinnosť splniť, nezaniká. Táto povinnosť nezaniká ani vtedy, ak od zmluvy o spotrebiteľskom úvere odstúpi sám spotrebiteľ. (pozri § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch a aj § 6 ods. 2 cit. zák.) Aj z poznámky uvedenej k rozhodnutiu R 59/1998 vyplýva, že „Osoba prijímajúca úver (dlžník) zo zmluvy o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka preberá jednak povinnosť poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a od doby poskytnutia peňažných prostriedkov do dňa ich vrátenia aj povinnosť platiť úroky. Výška úrokovej sadzby je spravidla dohodnutá priamo v zmluve, ak nie, ich výška sa určí podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka (vo výške obvyklých úrokov požadovaných za bankové úvery v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy). Úroky v tomto prípade nie sú sankciou za porušenie povinnosti, ale stávajú sa súčasťou peňažného záväzku dlžníka. Preto aj omeškanie s ich platením zákon sankcionuje povinnosťou platiť z nezaplatenej splatnej sumy úroky z omeškania. Ide pritom o odlišnú situáciu, než akú riešil judikát R 70/1994, podľa ktorého za omeškanie s platením úrokov z omeškania už dlžníkovi nevzniká ďalšia povinnosť platiť úroky z omeškania. Povinnosť platiť úroky z omeškania tak bez ďalšieho vyplýva zo zákona ako dôsledok omeškania so splnením dlhu. Aj keď dlžník nie je v omeškani s plnením dlhu, môže veriteľ požadovať zmluvné úroky. Dohodnuté úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky aj podľa § 121 ods. 3 Obč. zák., aj keci' majú iný právny dôvod a veriteľ ich môže požadovať popri sebe (porovnaj rozsudky NS ČR z 25.9.2003, sp. zn. 33 Odo 518/2003, z 27.06.2007, sp.zn. 33 Odo 657/2005, a z 24.07. 2014, sp. zn. 33 Cdo 1401/2014, Komentár. 2. vydanie Praha: C. H. Beck, 2009, str. 1551 a 1856 autorov Švestka, Spáčil, Škárová Hulmák a kol. Občiansky zákoník II. § 460 až § 880. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní primeranosti výšky úrokového zaťaženia nie je možné postupovať tak, že by sa obidve sadzby úrokov mohli spočítať a že by úroky z omeškania mali nahradiť od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany písomne zmluvne dohodli. Na základe uvedeného je odvolací súd toho názoru, že vyhlásenie úveru za predčasne splatný v zmysle § 565 OZ a Čl. 2.9.1 Obchodných podmienok pre úvery občanom vo výzve na predčasné platenie úveru žalobcom má jediný dôsledok, a to že deň splatnosti - dátum 26.03.2017 je zároveň dňom, ku ktorému žalobca od úverovej zmluvy odstúpil. Odstúpenie od úverovej zmluvy a jeho účinky a dôsledky sú upravené priamo v Obchodnom zákonníku, preto je potrebné na ich posúdenie aplikovať § 506 a § 351 Obchodný zákonník a priznať žalobcovi nárok na zaplatenie zmluvných úrokov z nezaplatenej istiny úveru až do Úplného zaplatenia úveru. Ak by spotrebiteľ, ktorý by odstúpil od zmluvy o úvere, aj vtedy by musel zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny, a to bezodkladne a najneskôr do 30 kalendárnych dní po odoslaní oznámenia o odstúpení od zmluvy veriteľovi, preto neexistuje žiaden dôvod na to, aby neplatil úrok z úveru do splatenia úveru aj vtedy, keď od zmluvy odstúpil žalobca ako veriteľ. Zákon o spotrebiteľských úveroch sa pritom vzťahuje len na určitý okruh vzťahov, pričom ako jeden z dôvodov zániku zmluvy o úvere rovnako, ako aj Občiansky, či Obchodný zákonník upravuje odstúpenie dlžníka od zmluvy a nie zosplatenie úveru zo strany veriteľa. Dohodnuté úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky aj v prípade spotrebiteľského vzťahu, a to podľa § 121 ods. 3 Obč. zák.. Majú však iný právny dôvod a veriteľ ich môže požadovať popri sebe. (porov. rozsudky NS ČR z 25.09.2003, sp. zn. 33 Odo 518/2003, z 27.06. 2007, sp. zn. 33 Odo 657/2005, a z 24.07. 2014, sp. zn. 33 Cdo 1401/2014) Keďže je v prejednávanej veci titulom, na základe ktorého si žalobca uplatňoval svoje právo spotrebiteľská zmluva, ktorá je regulovaná osobitnou úpravou a zmluvné podmienky dojednané v zmluve o úvere uzatvorenej predovšetkým podľa § 497 a nasl. Obchodný zákonník sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa, je treba pri absencii inak prejavenej vôle v zmluve o úvere vychádzať z toho, že veriteľ má popri dojednaných zmluvných úrokoch ako úrokov z úveru nárok v prípade, že s vrátením úverových prostriedkov vrátane úrokov z úveru mešká, na zaplatenie úrokov z omeškania, pokiaľ bola ich výška zmluvne dohodnutá v dohodnutej výške, inak vo výške stanovenej zákonom. (Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí byť písomná, na rozdiel od zmluvy o úvere, ktorá písomná byť nemusí) Rozhodovacia prax a aj právna literatúra je jednotná v tom, že úroky dohodnuté pri poskytnutí peňažnej

pôžičky alebo úveru predstavujú odmenu za používanie požičanej istiny. Pokiaľ sú dohodnuté úroky odmenou za používanie istiny, úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškania s platením istiny a na rozdiel od dohodnutého úroku ich môže veriteľ požadovať, aj keby neboli zmluvne dohodnuté tak, ako vyplýva z § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti, v ktorej zamietol žalobu žalobcu na zaplatenie úrokov z úveru vo výške 11,50 % ročne z dlžnej sumy 1.770,84 Eur aj po vyhlásení predčasnej splatnosti celého úveru, t. j. za obdobie od 17.03.2017 do zaplatenia nie je správne, preto ho musel odvolací súd podľa § 388 CSP zmeniť tak, že žalobcovi priznal právo na zmluvný úrok z úveru v uvedenej výške a žalovaného zaviazal na jeho úhradu tak, ako je to uvedené v druhej výrokovej vete tohto rozhodnutia. V uvedenom žalobca odkazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Nitre čk. 8Co/ 193/2017-88 zo dňa 7.12.2017, vydaný vo veci vedenej na Okresnom súde Komárno pod čk. 13C/556/2015. Rozhodnutie žalobca neprikladá, nakoľko je zverejnené na stránke MSSR. Uvedeným rozhodnutím zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že priznal nárok na úrok po zosplatnení aj na úrok z omeškania zo zmluvných úrokov. Podľa názoru krajského súdu ustanovenie § 503 ods. 1, ods. 3 Obchodný zákonník nerieši, či je možný súbeh úroku z úveru a úroku z omeškania po splatnosti úveru, odsek 3 upravuje len to, že úroky je dlžník povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov v prípade, ak dlžník vráti poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Obchodný zákonník ani zákon č. 129/2010 Z. z. neupravuje povinnosť dlžníka platiť úroky popri úrokoch z omeškania, ale ani nevylučuje dohodu účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do splatenia úveru. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR v z 27.06.2007 sp. zn. 33Odo/657/2005, podľa ktorého nie je možné vylúčiť, aby si zmluvné strany pri peňažnej pôžičke dohodli úroky aj za dobu, počas ktorej bude istina dlžníkom skutočne užívaná (čo jej faktického vrátenia veriteľovi), teda aj za dobu, počas ktorej je dlžník v omeškani so splnením svojho záväzku z dôvodu, že istinu v dohodnutej dobe splatnosti úveru veriteľovi nevrátil. Úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, avšak majú odlišné funkcie, a treba ich odlišovať. Kým zmluvné úroky sú odmenou za užívanie istiny, úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškание so zaplatením istiny a na rozdiel od zmluvných úrokov ich môže veriteľ požadovať aj keď neboli dohodnuté. Pritom platí, že môžu existovať vedľa seba. Najvyšší súd nesúhlasil s právnym záverom odvolacieho súdu, že úroky podľa § 658 ods. 1 Obč. zák. možno zásadne dohodnúť len na dobu dohodnutej splatnosti istiny a že od tohto okamihu zmluvné úroky nenabiehajú a nastupujú úroky z omeškania. Z hľadiska posúdenia doby, za ktorú boli pri peňažnej pôžičke dohodnuté úroky, je vždy určujúci obsah zmluvy podľa dohody zmluvných strán. Tento záver zopakoval Najvyšší súd ČR aj v rozsudku z 24. 07.2014 sp. zn.: 33Cbo/140/2014 tak, že súdna prax a odborná literatúra sa zhodujú v tom, že zmluvné úroky predstavujú odmenu za požičanie peňazí a úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti - za nedodržanie dohodnutej doby splatnosti. Kým povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona, ako dôsledok z omeškania so splnením dlhu. I keď dlžník nie je v omeškani so splnením dlhu, môže veriteľ požadovať dohodnuté úroky a úroky z omeškania môže požadovať až pri omeškani dlžníka aj z pôžičky, kde neboli dohodnuté úroky. Oba úroky môžu byť veriteľom požadované vedľa seba bez ohľadu na skutočnosť, či sa jedná, alebo nejedná o občianskoprávny vzťah. Odvolací súd poznamenal, že rovnaký záver je možné vyvodiť aj zo staršej judikatúry NS SR; v časopise zo súdnej praxe č. 55/ 1996 je uvedené rozhodnutie NS SR z 01. 05.1996 s právnou vetou: Úroky vo výške dohodnuté pri poskytovaní úveru patria do splatnosti úveru. Ak pre prípad omeškania s vrátením poskytnutých peňažných prostriedkov nebola dohodnutá iná sadzba úrokov, patria aj za dobu po splatnosti úveru úroky v rovnakej výške. V dôvodoch tohto rozhodnutia je uvedené, že oba úroky (zmluvný úrok aj úrok z omeškania) bol dlžník povinný platiť bez ohľadu na dôvod, pre ktorý dlh včas nezaplatil. Ústavný súd SR v uznesení č.k. IV. US 476/2012-14 z 18.9.2012, na ktoré súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku poukázal, sa nezaobrá výslovne vecnou správnosťou rozhodnutí Okresného a Krajského súdu v Prešove; vyslovil, že k namietanému porušeniu základného práva podľa článku 46 ods. 1 v spojení s článkom 47 ods. 3 ústavy a článku 6 ods. 1 dohovoru rozsudkami Okresného a Krajského súdu nedošlo, namietané rozhodnutie nie je možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, respektíve za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. S poukazom na vyššie uvedené právne názory a dohodu strán o následkoch porušenia zmluvných povinností odvolací súd nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru mal žalobca právo len na úroky z omeškania a že právo na úrok, ako cenu poskytnutých peňazí, už nárok nemá. Využitie práva veriteľa na zosplatnenie mení len splatnosť úveru. t.j. peňazí. nie ich cenu vyjadrenú v úroku a nemôže samo o sebe veriteľovi privodiť zhoršenie (a dlžníkovi, len preto že je spotrebiteľom zlepšenie) jeho práv. K záveru o možnosti dojednať podľa právnych predpisov účinných v čase uzatvorenia zmluvy úroky

až do doby vrátenia istiny dospel odvolací súd aj na základe právnej úpravy povinnosti spotrebiteľa pri odstúpení zmluvy upravenej v § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého ak došlo k odstúpeniu od zmluvy spotrebiteľom, je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny od dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať až do dňa splatnosti istiny, a to bezodkladne a najneskôr do 30 kalendárnych dní po odoslaní oznámenia o odstúpení od zmluvy veriteľovi. V tomto prípade je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi úver vo výške na základe dohodnutej úrokovej sadzby. V uvedenom žalobca odkazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Nitre č.k. 7Co/366/2017-84 zo dňa 30.11.2017, vydaný vo veci vedenej na Okresnom súde Komárno pod čk. 10C/90/2015-56. Uvedeným uznesením bol rozsudok prvostupňového súdu v zamietavom výroku zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Krajský súd uviedol, že vychádzajúc z § 497 Obchodný zákonník. Obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Zmluvný úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv ani omeškanie dlžníka, ktoré navyše zakladá vznik nových sankčných záväzkov. Predčasná splatnosť úveru je sankciou za porušenie povinností dlžníka. Odvolací súd poukázal na to, že úroky dohodnuté pri poskytnutí úveru predstavujú odmenu za užívanie požičanej istiny. Občiansky zákonník a ani iný právny predpis neustanovuje, za akú dobu možno pri peňažnej pôžičke dohodnúť úroky. Vzhľadom na uvedené nemožno vylúčiť, aby si zmluvné strany v rámci zmluvnej autonómie dohodli úroky i za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná (do jej faktického vrátenia veriteľovi), teda i za dobu, v ktorej sa ocitne dlžník v omeškani so splnením svojho záväzku, pretože istinu v zjednanej lehote splatnosti veriteľovi nevráti. Zmluvné úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy, predstavujú cenu úveru a dlžník je povinný ich platiť ich od okamihu reálneho poskytnutia peňazí až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškani. Na rozdiel od toho úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškanie so splatením istiny a veriteľ ich môže požadovať i keď neboli dojednané. Pri tom platí, že môžu existovať popri sebe (uznesenie NS ČR 33Cdo/212/2014 z 21.08.2014). V uvedenom žalobca odkazuje aj na rozsudky Krajského súdu v Košiciach .k. 5Co/297/2017 zo dňa 13.2.2018 a č.k. 5Co/311/2017 zo dňa 15.2.2018 a č.k. 5Co/250/2017 zo dňa 13.2.2018 a 5Co/414/2017 zo dňa 27.3.2018, č.k. 5Co/339/2017 zo dňa 22.3.2018, č.k. 3Co/248/2017 zo dňa 9.8. 2018, č.k. 5Co/372/ 2017 zo dňa 22.3.2018, č.k. 5Co/ 8/ 2018 z 22. 5.2018- rozhodnutia žalobca neprikladá, nakoľko sú zverejnené na stránke Ministerstva spravodlivosti SR, a č.k. 5Co/465/ 2017 zo dna 10.5.2018, čk. 5Co/6/2018 z 22.5.2018, č.k. 5Co/60/2018 zo dňa 30.8.2018 a č.k. 5Co/134/2018 zo dňa 25.9.2018. Uvedenými rozsudkami odvolací súd zmenil napadnuté rozsudky tak, že priznal nárok na zmluvný úrok po predčasnom zosplatnení úveru. Uviedol, že v tejto otázke súdna prax nie je zjednotená. Uznesenie 4Obj/143/98 z 1.7.2000 NS SR nepotvrdzuje právny názor súdu prvej inštancie a rovnako ani z uznesenia IV. ÚS 476/2012-14 z 18.9.2012 ÚS SR nevyplýva, že dohodnuté úroky patria len do splatnosti dlhu. Žalobca poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave čk. 8co/ 138/2017-83 z 27.3.2018. Rozhodnutie žalobca neprikladá, nakoľko je zverejnené na stránke MSSR. Podľa uvedeného rozsudku sa odvolací súd stotožnil s ustálenou rozhodovacou praxou všeobecných súdov, so závermi dostupnej literatúry, podľa ktorých má veriteľ v prípade omeškania popri úrokoch z omeškania právo i na dohodnuté úroky z úveru, pričom tieto možno požadovať súbežne s úrokmi z omeškania aj po splatnosti celého úveru. Poukázal na to, že ak by sme pripustili, že v prípade mimoriadneho zosplatnenia úveru z dôvodu jeho nesplácania dlžník už nie je povinný platiť veriteľovi úroky, nastala by absurdná situácia, v ktorej by bolo popreté, že (a o tom niet pochyb) úroky z úveru sú vo svojej podstate cena peňažných prostriedkov v zmysle obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk, ktorý pokrýva veriteľovi práve úrok z úveru, avšak zároveň by sa dlžník v prípade nesplácania úveru, teda neplnenia základnej povinnosti zo zmluvy o úvere, ocitol vo výhodnejšom postavení, než by bol v prípade riadneho splácania úveru. Takýto výklad a aplikáciu platných právnych noriem je však potrebné odmietnuť ako absurdné a narúšajúce ekonomické základy fungovania právnych vzťahov súvisiacich s poskytovaním úverov. Žalobca poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Nitra čk. 12Co / 116 / 2017 z 19 . 6 . 2018 (rozhodnutie žalobca neprikladá, nakoľko je zverejnené na stránke MSSR) a uznesenie Krajského súdu v Nitre č.k 12Co/70/2018-187 z 26.10.2018. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že zmluvné úroky patria veriteľovi len do splatnosti dlhu. Z obsahu zmluvy nevyplýva, že by si strany sporu pre prípad vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dohodli platenie úrokov len do dňa vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Nie je zrejmé, z ktorého zákonného ustanovenia by mal daný právny záver vyplývať, nakoľko právna úprava pripúšťa súbežné platenie zmluvne dohodnutých úrokov z úveru až do zaplatenia a zároveň platenie úrokov z omeškania, ak sa dlžník dostal do omeškania s platením dlhu. Nemožno vychádzať z toho, že by došlo k dvojnásobnému zaťaženiu spotrebiteľa

a že to zároveň znamená značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi zmluvného vzťahu, naopak, odvolací súd to hodnotil ako neprimerané zvýhodnenie spotrebiteľa pri porušení jeho zmluvných povinností. Spotrebiteľ si musí byť vedomý toho, že v súlade so zmluvou platí zmluvne dohodnuté úroky až do zaplatenia celého dlhu a v prípade porušenia povinnosti platiť dlh riadne a včas môže byť navyše postihnutý aj úrokmi z omeškania. Dlžník totiž používa finančné prostriedky poskytnuté veriteľom aj po lehote splatnosti a z princípu právneho inštitútu zmluvných úrokov vyplýva, že tieto dlžník spláca - ak niet iného dojednanie - až do úplného splatenia dlhu, zatiaľ čo úroky z omeškania nastupujú (popri zmluvných úrokoch) len vtedy, ak sa dostane do omeškania. Žalobca poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 3Co/108/2017 z 29.5.2018. Rozhodnutie žalobe neprikladá, nakoľko je zverejnené na stránke MSSR. Odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a priznal nárok na úrok po zosplatnení, pričom poukázal na ust. § 502 ods. 1 ObZ, ktoré síce neupravuje dobu, do kedy má dlžník platiť úroky, avšak vzhľadom na skutočnosť, že úrok z úveru je cena za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov, má dlžník zásadne túto povinnosť za celú dobu užívania, až do ich skutočného vrátenia veriteľovi. Uvedenému svedčí aj to, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. A na uvedenom závere nemení nič ani spotrebiteľské právne postavenie žalovaného. Ďalej odvolací súd podotkol, že uvedenému výkladu svedčí aj ust. § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. (aj keď sa na daný vzťah nepoužije), podľa ktorého ak spotrebiteľ odstúpi od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je povinný zaplatiť istinu a úrok z istiny od dňa čerpania až do splatenia istiny. Logike veci svedčí, že nie je možné prijať záver, že predčasné zosplatnenie úveru žalobcom by malo mať iné dôsledky v práve na zmluvný úrok ako v prípade, ak od tejto zmluvy odstúpi dlžník. Ak zákona č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľovi ukladá povinnosť pri odstúpení zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky až do dňa splatenia istiny, musí mať tomu zodpovedajúce právo na zmluvne dohodnuté úroky po zosplatnení aj veriteľ. Nemožno opomenúť, že výklad právnej normy musí byť konformný s ústavou, v súlade s ochranou základných práv a slobôd. Výklad je preto potrebné podriadiť právu vlastníť majetok resp. právu na pokojné užívanie majetku, tj. legitímne očakávanie veriteľa, že pri absencii ním poskytnutých peňažných prostriedkov (obetovaní príležitosti investovať tieto prostriedky), dostane primeranú náhradu vo forme zmluvne dojednaného úroku, opačný výklad by neprimeraným spôsobom zasahoval do práva na majetok veriteľa, nakoľko pri jeho legitímnom očakávaní sa jeho majetok nezväčšil, a to výlučne z dôvodu, že dlžník dlhodobo porušuje svoje základné povinnosti z úverovej zmluvy, za stavu, keď veriteľ žiadnu povinnosť neporušil. Odvolací súd pripomenul, že všeobecné súdy musia rešpektovať právo, ale jeho výklad a aplikácia musia smerovať k spravodlivému výsledku. Ak by dlžník nebol povinný po predčasnom zosplatnení platiť veriteľovi úroky, nastala by absurdná situácia, bolo by popreté, že úroky sú cena peňažných prostriedkov v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa. Dlžník by sa ocitol vo výhodnejšom postavení, než by bol v prípade riadneho splácania úveru. Takýto výklad je potrebné odmietnuť. Odvolací súd zdôraznil, že záveru o povinnosti dlžníka hradiť zmluvné úroky po predčasnom zosplatnení úveru nebráni ani to, že si veriteľ môže uplatňovať nárok na úrok z omeškania, nakoľko úroky aj úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky, ale majú iný právny dôvod a môžu byť uplatňované súčasne. Žalobca poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Nitre č.k. 7Co/326/2017-84 z 31.5.2018, rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 7Co/203/2017-94 z 19.7.2018, uznesenie Krajského súdu v Nitre č.k. 1Co 171/2017-102 z 13.11.2018 (rozhodnutie žalobca neprikladá, nakoľko je zverejnené na stránke MSSR) uznesenie Krajského súdu v Nitre č.k. 12Co / 115 / 2017- 184 z 25.10.2018 a uznesenie Krajského súdu v Nitre č.k. 7Co/4/2018-91 z 30.11.2018: Krajský súd uviedol, že v danom prípade došlo k splatnosti úveru na základe zmluvy o úvere z dôvodu neplnenia povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas. Ak by od momentu predčasnej splatnosti úveru už dlžník nebol povinný platiť úroky, potom by veriteľovi nebola priznaná odplata (odmena) a za poskytnutie finančných prostriedkov by už dlžník neplatil žiadnu sumu. Predčasná splatnosť úveru je sankciou za porušenie povinností dlžníka. Občiansky zákonník a ani iný právny predpis neustanovuje, za akú dobu možno pri peňažnej pôžičke dohodnúť úroky. Vzhľadom na uvedené nemožno vylúčiť, aby si zmluvné strany v rámci zmluvnej autonómie (pokiaľ ide o dobu, na ktorú sa úroky dojednávajú) dohodli úroky i za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná (do jej faktického vrátenia veriteľovi), teda i za dobu, v ktorej sa dlžník ocitne v omeškanií so splnením svojho záväzku, pretože istinu v zjednanej lehote splatnosti veriteľovi nevráti. Zmluvné úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy, predstavujú cenu úveru a dlžník je povinný platiť ich od okamihu reálneho poskytnutia peňazí až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškanií. Na rozdiel od toho úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškание. Pritom platí, že môžu existovať popri sebe (obdobne aj uznesenie NS CR 33Cdo/212/2014 zo dňa 21.8.2014). Pre určenie zmluvných práv a povinností je potrebné vychádzať najmä z obsahu úverovej zmluvy, prípadne všeobecných obchodných podmienok, ktoré upravujú práva a povinnosti zmluvných strán vo vzťahu k

splácaniu úveru, ale aj ostatných nárokov, napr. úrokov z úveru. Zmluvný úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv ani omeškanie dlžníka, ktoré navyše zakladá vznik nových sankčných záväzkov. Dodal, že nepriznanie úrokov po realizácii oprávnenia veriteľa na zosplatnenie úveru z dôvodov porušovania povinnosti dlžníkom nie je odstránením nerovnováhy medzi spotrebiteľom a dodávateľom (poskytovateľom úveru), ale dostáva poskytovateľa úveru do horšieho postavenia, aké mal pred využitím oprávnenia na „zosplatnenie úveru“. Naopak porušenie povinnosti dlžníka z úverovej zmluvy vedúce k realizácii oprávnenia veriteľa od zmluvy odstúpiť alebo úver zosplatniť ho dostáva do výhodnejšieho postavenia (nemusí ďalej veriteľovi plniť úroky), keď si vlastne dlžníci zlepšia „porušovaním povinnosti“ svoje postavenie v úverovom vzťahu. Žalobca poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 11Co/36/2018-115 zo dňa 13.09.2018, ktorým zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal nárok na zmluvný úrok po zosplatnení. Rozhodnutie žalobca neprikladá, nakoľko je zverejnené na stránke MSSR. Uviedol, že nárok na zmluvný úrok až do ich reálneho vrátenia vyplýva priamo z Obch. zákonníka (OBZ) a nevylučujú ho ani žiadne ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, či ust. iného právneho predpisu prijatého na ochranu spotrebiteľa, pričom aplikácia Obchodného zákonníka na právny vzťah založený zmluvou o úvere vyplýva priamo zo zákona, z konkrétneho ust. § 1 OBZ a § 261 ods.6 písm. d/ OBZ (v rozsahu v akom neodporujú úprave obsiahnutej v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka). Citované ust. priznali veriteľovi právo požadovať nie len vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov, ale zároveň aj právo na úroky z úverov, úveru za stav nedostatku absencie požičanej sumy istiny. Veriteľ totiž až do reálneho vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov nemá skutočnú možnosť disponovať týmito prostriedkami a stráca zisk. Úroky za úver sú vlastne plnením zo strany žalovaných ako cena obetovanej príležitosti žalobcu nakladať s poskytnutými peňažnými prostriedkami a dosiahnuť zisk. Možnosť disponovať peňažnými prostriedkami žalobca nemá až do momentu ich vrátenia, nie len do momentu splatnosti úveru. Úrok za úver až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov predpokladá aj § 27 ods. 2 zákona č. 483/ 2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov podľa ktorého „Banka a pobočka zahraničnej banky nesmú zohľadňovať za nápadne nevýhodných podmienok pre nich, najmä také zmluvy, ktoré ich zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenie alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, alebo ktorými sú zjavne nedostatočne zabezpečené ich pohľadávky“. Uvedené ustanovenie priamo vyžaduje protihodnotu plnení poskytovaných bankami a nelimituje ju splatnosťou úveru. Bolo by nelogické a v rozpore s dobrými mravmi požadovať od dlžníka, ktorý neplní svoje zmluvné a zákonné povinnosti menej ako od toho, ktorý splní v súlade so zmluvou o úvere resp. so zákonom, hoci v oboch prípadoch ide o nevrátené peňažné prostriedky. Úroky za úver predstavujú odmenu za užívanie istiny, nie sú súčasťou sankčného mechanizmu, a preto nezávisia od úrokov z omeškania, možno ich požadovať aj po splatnosti úveru. Úroky z omeškania reflektujú porušenie povinnosti zo strany žalovaných a vlastne diferenciu dlžníkov „neplatičov“ od dlžníkov, ktorý si plnia svoje povinnosti riadne a včas, žalobca preto nevidí nie len zákonný ale ani logický dôvod, prečo by v dôsledku platenia práva veriteľom podľa § 565 OZ mal zaniknúť jeho nárok na úroky za úver a následne bol oprávnený požadovať od dlžníka „neplatiča“ menej ako pred splatnosťou úveru. Obmedzenie podľa § 3a Nariadenia vlády č. 87/ 1995 Z. z. sa týka sankcie za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov, nie úrokov za úver ako odplaty za poskytnuté peňažné prostriedky, u ktorých absentuje sankčná povaha. Úroky za úver v žiadnom prípade nepredstavujú plnenie za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažným prostriedkom a teda uvedené ustanovenie takisto nevylučuje nárok na úroky za úver popri úroku z omeškania. Nárok na úroky za úver hoci aj popri úroku z omeškania tak nevylučuje žiadne ustanovenie v platných právnych predpisoch. Niet názorových rozdielov v praxi odvolacích senátov tunajšieho súdu, ba ani v praxi iných odvolacích súdov SR na to, že aj na zmluvy o spotrebiteľských úveroch sa v zásade aplikujú ust. § 497 a nasl. Obchodný zákonník (s výnimkou takých zmluvných podmienok, aké má na mysli aplikácia. § 54 ods. 1 OZ). Toto zodpovedá aj názorom z odbornej literatúry, v ktorej rezonuje názor, že pri aplikácii Obchodného zákonníka na záväzkové vzťahy, ktorých predmet záväzkov je určený Obchodným zákonníkom, v dôsledku kogentného ustanovenia (aj § 261 ods. 6 písm. d) absolútne obchody) sa práva a povinnosti spravujú Obchodným zákonníkom. Pokiaľ ide o súvislosť s účasťou spotrebiteľa v týchto vzťahoch ako je to napr. aj v spotrebiteľských úveroch, na takéto úvery sa aplikuje zák.č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (predtým zák. č. 258/2001 Z.z.), avšak režim Obchodného zákonníka v otázkach, ktoré Obchodný zákonník rieši (§ 1 ods. 2 Obch. zák.), sa má aplikovať aj u spotrebiteľského úveru (s vyššie uvedenou výnimkou danou aplikáciou ust. § 54 ods. 1 OZ). Normatívne usporiadanie postupuje totiž od zákona o spotrebiteľských úveroch ako lex specialis k Obchodnému zákonníku ako lex generalis až po Občiansky zákonník ako základ súkromnoprávnej úpravy v otázkach, ktoré Obchodný zákonník nerieši. (vid' napr. PATAKYOVA, M. a kol., Obchodný zákonník, Komentáre, 4. vydanie, Bratislava: C.H.Beck, 2013, s, 1043 alebo Ovečková, O.: Vplyv novely

Občianskeho zákonníka na aplikovateľnosť Obchodného zákonníka, Právny obzor, 98, 2015, č.4, s.397-416). Odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom „zosplatnenia úveru“ v predmetnej veci bolo porušovanie povinnosti dlžníkom, ktorý neplnil včas dohodnuté splátky úveru. V podstate podľa obsahu „zosplatnenie úveru“ je spôsobom zániku zmluvy o úvere odstúpením od zmluvy o úvere, na ktoré sa aplikuje § 506 Obch. zák. Vo vzťahu k dlžníkovi sa v § 506 Obch. zák. uvádza oprávnenie veriteľa spolu s odstúpením od zmluvy o úvere „požadovať, aby vrátil dlžnú sumu s úrokmi. Takýmto odstúpením sa menia len podmienky, za ktorých je dlžník povinný svoju povinnosť splniť. Dlžník už ďalej nie je povinný splniť dlh v lehotách a za podmienok dohodnutých v zmluve, ale na požiadanie veriteľa v plnom rozsahu (celú dlžnú čiastku s úrokmi). Povinnosť vrátiť veriteľovi dlžnú čiastku s úrokmi aj po odstúpení od zmluvy o úvere nepredstavuje sekundárny záväzok, ale záväzok pôvodný, ktorý sa odstúpením od zmluvy modifikoval vo svojej splatnosti. Povinnosť dlžníka pri aplikácii ust. § 506 zaplatiť úroky a dlžnú sumu nezaniká. Podobné závery prijal napr. Najvyšší súd ČR vo svojich rozhodnutiach 33Cdo/113/2008, 32Cdo/2782/2009, 29Cdo/2606/2000, či 32Cdo/420/2004. Obchodný zákonník i Občiansky zákonník rešpektujú autonómiu vôle strán pri úprave následkov odstúpenia od zmluvy. Ak to v zmluve nie je upravené inak, dôsledkom odstúpenia veriteľa od zmluvy pri aplikácii § 506 Obchodný zákonník je aj oprávnenie veriteľa požadovať vrátenie dlžnej sumy aj s úrokmi. Požiadavka vrátiť poskytnuté prostriedky (dlžnú sumu), aj povinnosť platiť úrok z nevrátenej čiastky úveru aj po odstúpení od zmluvy je preto opodstatnená, v opačnom prípade by sa veriteľ využívajúc oprávnenie dané mu zákonom, ktoré je dôsledkom porušenia povinností dlžníka dostal do horšieho postavenia ako mal pred porušením povinností dlžníkom. Najvyšší súd ČR napr. vo svojich vyššie označených rozhodnutiach 32Cdo/2782/99, či 33Cdo/113/2008 konštatoval práve, že zmyslom a účelom ustanovenia § 506 Obch. zák. je poskytnúť veriteľovi právny inštrument proti dlžníkovi, ktorý neplní záväzok vrátiť veriteľovi poskytnuté prostriedky a zaplatiť úroky v dohodnutých splátkach. Takáto názorová línia vyplýva aj z právnej teórie ako príklad možno uviesť názor prof. Oľgy Ovečkovej a kolektívu v komentári k Obchodnému zákonníku z vydavateľstva IURA EDITION, ročník 2005,2. Diel na s. 336 alebo v Beckovom komentári k Obchodnému zákonníku ročník 1998 na s. 834, z ktorého jednoznačne vyplýva, že úrok z úveru je vlastne cena (odplata) za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov, a preto má dlžník zásadne platiť tento úrok za skutočnú dobu užívania, t.j. do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi. Podobne závery vyplynuli i z dôvodov rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 6Obo/283/2003 (uverejneného v ZSP 8/2007), podľa ktorých odstúpením od zmluvy o úvere nezaniká povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky, menia sa len podmienky, za ktorých je dlžník povinný uvedenú povinnosť splniť. Z týchto stanovísk vychádzali odvolacie senáty obchodnoprávneho kolégia tunajšieho súdu vo svojich rozhodnutiach, napr. 14Co/41/2014-89 zo 4.11.2014, 14(Jo/108/2014-64 z 25.6.2015, leob/34/2011-168 z 25.10.2011,960/6/2014-212 z 5.5.2015. Neodlišujú sa tieto závery ani od záverov rozhodnutí iných odvolacích súdov na Slovensku (napr. Krajský súd v Banskej Bystrici 13Co/628/2014, 43Co/19/2017,43Co/28/2017, Krajský súd v Košiciach 5Co/250/2017, 5Co/257/2017, 5Co/311/2017, 5Co/32/2017, Krajský súd v Nitre 7Co/366/2017 alebo i ďalšie). Aktuálna vnútroštátna úprava o spotrebiteľských úveroch v ust. § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch rieši otázku plnenia úrokov z úveru pri odstúpení od zmluvy samotným spotrebiteľom za tam upravených podmienok. Podľa uvedeného ustanovenia (jeho vety prvej) ak spotrebiteľ uplatní právo podľa odseku 1, je povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny, a to bezodkladne a najneskôr do 30 kalendárnych dní po odoslaní oznámenia o odstúpení od zmluvy veriteľovi. Aj Zákon o spotrebiteľských úveroch teda v tomto ustanovení výslovne upravuje povinnosť zaplatiť úrok (ako odplatu za poskytnutie finančných prostriedkov) až do dňa splatenia istiny v prípade, že k odstúpeniu zmluvy došlo úkonom spotrebiteľa. Z uvedených dôvodov, ak zmluvne dohodnuté podmienky neupravujú inak, niet právneho dôvodu, aby pri aplikácii § 506 Obchodný zákonník neboli veriteľovi priznané úroky z úveru aj za čas po „zosplatnení úveru“, teda po využití oprávnenia veriteľa odstúpiť od zmluvy pre porušenie povinností dlžníka. Využitím právneho inštitútu, ktorý je určený na ochranu práv veriteľa ako vyplýva z ust. 4 506 Obch. zák. sa nemôže veriteľ ocitnúť v horšom právnom postavení, než v akom bol pred odstúpením od zmluvy. Nepriznanie úrokov po realizácii oprávnenia veriteľa na „zosplatnenie úveru“ z dôvodov porušovania povinnosti dlžníkom podľa názoru konajúceho odvolacieho senátu v predmetnej veci nie je odstránením nerovnováhy medzi spotrebiteľom a dodávateľom (poskytovateľom úveru), ale dostáva poskytovateľa úveru do horšieho postavenia, aké mal pred využitím oprávnenia na „zosplatnenie úveru“. Naopak porušenie povinnosti dlžníka z úverovej zmluvy (vedúce k realizácii oprávnenia veriteľa od zmluvy odstúpiť) ho dostáva do výhodnejšieho postavenia (nemusi ďalej veriteľovi plniť úroky), a tak akceptácia záveru prijatého súdom prvej inštancie (s odkazom na názor v rozhodnutí KS v Prešove 660/190/2014) by v

konečnom dôsledku bola „nesprávnym návodom“ pre dlžníkov zlepšiť si „porušovaním povinností“ svoje postavenie v úverovom vzťahu. Išlo by tak o situáciu zjavne neakceptovateľnú. Žalobca poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 3Co/346/2017 zo dňa 28.09.2018. V uvedenom rozhodnutí súd poukázal na zápisnicu z občiansko-právneho kolégia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 7.2.2017 a potrebu posudzovania konkrétnej dohody strán sporu, „nakoľko pokiaľ v spotrebiteľskej zmluve je dohodnuté platenie zmluvných úrokov až do doby vrátenia úveru (ako je to aj vo veciach sp. zn. 1Co/223/2015 a 260/224/2015), nemožno bez ďalšieho, teda bez ohľadu na existujúcu dohodu, nepriznať úrok po zosplatnení, okrem prípadov, že takéto zmluvné dojednania sú neplatné, čo však je vždy vecou posúdenia konkrétnych skutkových okolností“. Z § 503 ObZ bez ďalšieho nie je možné uzavrieť, že úrok patrí len do splatnosti úveru, keďže toto ustanovenie upravuje otázku splatnosti úrokov (pre prípad, že si ju zmluvné strany nedohodli inak), nie otázku doby trvania povinnosti platiť úroky. Doba trvania povinnosti platiť úroky je upravená len určením jej začiatku v § 502 Obchodný zákonník a koniec doby je ponechaný na vôľu zmluvných strán. V zásade je možné dohodnúť zmluvný úrok až do doby vrátenia úveru. Žalobca poukazuje aj na odlišné stanovisko predsedníčky senátu k rozhodnutiu Krajského súdu v Prešove čk. 9Co/38/2018 z 18.10.2018. Predsedníčka senátu uviedla, že rozhodnutie, ktorým súd nárok na zmluvné úroky po splatnosti úveru zamietol, je nekonzistentné, vykazujúce znaky logických, s právom nesúladných rozporov. Východiskovou základňou výkladu právnych noriem a ich aplikácie na konkrétne skutkové okolnosti súdom by mal byť taký postup, ktorý rešpektuje právny poriadok, spoločenské podmienky, zodpovedá logickým pravidlám a eliminuje vznik možných hodnotových rozporov. Vychádzajúc z uvedeného nie je možné dospieť k záveru, že dôsledkom porušenia povinností dlžníkom a výkonu práva veriteľa vyhlásiť z toho dôvodu splatnosť úveru by mal byť taký stav, v ktorom by mal mať veriteľ horšiu pozíciu ako dlžník. Ďalej uviedla, že zánik dlhu je upravený iba v § 559 ods. 1, ods. 2, podľa ktorého k zániku dochádza splnením, teda splnenie má za následok zánik záväzkového vzťahu, nie zosplatnenie. Zosplatnením preto nezaniká povinnosť platiť úroky tieto sa iba stávajú spolu s nezaplatenou istinou, úveru splatnými. Podľa predsedníčky úrok je špeciálnou odplatom za užívanie poskytnutej peňažnej čiastky (istiny), ako taký vykazuje vlastnú právnu existenciu, je príslušenstvom celej pohľadávky a je potrebné ho striktno odlišovať od zákonného úroku z omeškania (§ 517 Občianskeho zákonníka), splatnosť ktorého nastupuje ex lege k okamžiku omeškania dlžníka s vrátením požičaných peňazí, to znamená že úrok z omeškania aj dohodnutý úrok platia súčasne, vedľa seba (Občiansky zákonník, komentár, Linde Praha, a.s., 2003 s. 1022). Ak súd argumentoval tým, že v prípade ak by mal dlžník po splatnosti úveru platiť okrem úrokov z omeškania aj úroky z úveru, dochádzalo by tak k dvojnásobnému zaťaženiu, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu účastníkov v tom zmysle, že by mal veriteľ zachované všetky práva a dlžník - spotrebiteľ žiadne, t. j. žeby tým mal byť snáď narušený princíp ekvity, je potrebné uviesť, že už v rímskom práve bolo ekvitou chápané abstraktné morálne meradlo pre použiteľnosť právnych noriem. Pojmovo ide o spravodlivosť, pre výklad ktorej nie je možné prijať akýkoľvek schematicky záver. Je to totiž dlžník z úverového vzťahu, ktorý svoje povinnosti porušil, nie veriteľ. Dlžník preto z porušenia vlastných povinností nemôže profitovať. V súvislosti s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/ 143/ 1998 poukázala na názor Ústavného súdu Slovenskej republiky, vyplývajúci z rozhodnutia IV. ÚS 270/2012 - 27 k 31.5.2012, podľa ktorého dôvera v určitú rozhodovaciu prax v skutkovo i právne porovnateľných veciach vyvoláva až rozhodovacia prax súdu najvyššej inštancie, ktorá sa ustálila po určitú dobu, nie však ojedinelé rozhodnutie súdu. Požiadavka právnej istoty taktiež automaticky neznamená, že sa judikatúra nemôže vyvíjať. Nemá vedomosť o ustálení rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej problematike. Žalobca poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Co/324/2017 zo dňa 28.8.2018 Odvolací súd uviedol, že Obchodný zákonník nemá priamu úpravu, z ktorej by vyplývalo, či veriteľovi patria zmluvné úroky v prípade predčasného zosplatnenia úveru iba do okamihu tohto zosplatnenia alebo mu tieto patria až do doby konečného vrátenia peňažných prostriedkov dlžníkom. Súdna prax otázku doby, na ktorú sa dojednávajú úroky a úroky z omeškania v minulosti už riešila a zaujala v nej názor, že rozhodovacia prax aj právna literatúra je zajedno v tom, že úroky dohodnuté pri poskytnutí peňažnej pôžičky predstavujú odplatu (odmenu) za užívanie požičanej istiny. Ani ust. § 658 ods. 1 OZ a iné ustanovenia Občianskeho zákonníka či iného právneho predpisu nestanovujú, na akú dobu možno pri peňažnej pôžičke dohodnúť úroky. Uvedené ustanovenie zakotvuje iba možnosť sa pri peňažnej pôžičke na týchto úrokoch dohodnúť; o dobe na ktorú tak možno urobiť mlčí. Vzhľadom k tejto dikcii, ktorá neobsahuje jednoznačný príkaz či zákaz vo vzťahu k vymedzeniu predmetnej doby, ako i k jeho povahe, z ktorej nevyplýva, že sa od neho nemožno odchýliť, je možné vyvodiť záver, že ide o ustanovenie dispozitívnej povahy, ktoré zmluvné strany nijako neobmedzuje v možnosti upraviť si obsah ich úrokového záväzkového právneho vzťahu, v rámci zmluvnej autonómie (pokiaľ ide o dobu,

na ktorú sa úroky dojednávajú). Nemožno teda vylúčiť, aby si strany pri peňažnej pôžičke dohodli úroky i za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná (do jej faktického vrátenia veriteľovi), teda i za dobu, v ktorej sa dlžník prípadne ocitne v omeškaní so splnením svojho záväzku tým, že istinu v dohodnutej dobe splatnosti veriteľovi nevráti. Tomuto záveru zodpovedá i to, ako sú právnou teóriou a rozhodovacou praxou súdov všeobecne prijímané inštitúty zmluvných úrokov a úrokov z omeškania, ktoré oboje sú príslušenstvom pohľadávky, avšak majú odlišné funkcie a je treba ich odlišovať. Zatiaľ čo zmluvné úroky sú odmenou za užívanie istiny, úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškanie s platením istiny a na rozdiel od zmluvného úroku ich môže veriteľ požadovať, aj keď neboli dohodnuté (§ 517 ods. 2 OZ). Pritom platí, že môžu existovať vedľa seba. Najvyšší súd Českej republiky sa v rozsudku zo dňa 27.6.2007 sp.zn. 33Odo 657/2005 nestotožnil s právnym záverom odvolacieho súdu, že úroky podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka možno zásadne dohodnúť len na dobu do dohodnutého dňa splatnosti istiny a že od tohto okamihu už zmluvné úroky nenabiehajú a nastupujú úroky z omeškania. Mal za to, že z hľadiska posúdenia doby, za ktorú boli pri peňažnej pôžičke dohodnuté úroky, bude preto vždy určujúci obsah zmluvy, ako si ho zmluvné strany upravili. S týmto názorom sa stotožnil aj odvolací súd a k tomu považuje za potrebné dodať, že poskytnutie finančných prostriedkov veriteľom dlžníkovi v rámci úveru má za následok absenciu týchto peňažných prostriedkov u veriteľa, a teda veriteľ nemá možnosť s týmito peňažnými prostriedkami nakladať v rámci svojej podnikateľskej činnosti, teda ani tvoriť účel podnikateľskej činnosti, t.j. zisk. Takýto stav nepochybne trvá nielen počas doby, v ktorej má dlžník úver splácať v zmysle dohodnutej doby splátok, ale aj v čase po jeho zosplatnení, teda až do doby skutočného vrátenia peňažných prostriedkov dlžníkom. Nemožno teda v rámci zmluvnej voľnosti účastníkov úverového vzťahu vylúčiť dohodu účastníkov, podľa ktorej má dlžník povinnosť zaplatiť veriteľovi úrok aj za obdobie po zosplatnení úveru, teda za celú dobu, počas ktorej má dlžník peňažné prostriedky veriteľa v dispozícii. Opačný výklad by mohol vyvolať absurdnú situáciu, keby sa dlžník porušením svojich zmluvných povinností splácať úverové splátky dostal do výhodnejšej pozície, v ktorej by napriek nevráteniu peňažných prostriedkov mal tieto vo svojej dispozícii naďalej bez povinnosti uhradiť odmenu za ich poskytnutie, t.j. zaplatiť veriteľovi úrok aj za obdobie po zosplatnení úveru, teda za celú dobu, počas ktorej má dlžník peňažné prostriedky veriteľa v dispozícii - aj za obdobie po predčasnom zosplatnení úveru vyvolanom porušením zmluvných povinností dlžníkom. Žalobca poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici čk. 12Co/256/2018-134 z 28.12.20184 Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou prvoinštančného súdu ohľadne nepriznania úrokov z úveru po zosplatnení z dôvodu ochrany spotrebiteľa ako aj absolútnej neplatnosti prípadného dojednania povinnosti platiť zmluvné úroky po zosplatnení. Odvolací súd poukázal na rozhodnutie NS ČR čk. 33Odo/657/2005 z 27.6.2017, v ktorom NS ČR vyslovil názor, že nemožno vylúčiť dohodu zmluvných strán pri peňažnej pôžičke platiť úroky aj za dobu, počas ktorej bude istina dlžníkom skutočne užívaná do jej faktického vrátenia, to znamená aj za dobu omeškania dlžníka so splatením záväzku. Uviedol, že úroky sú odmenou za užívanie istiny, úrok z omeškania je sankciou za omeškanie, preto oba nároky môžu existovať vedľa seba, pričom z hľadiska posúdenia doby, za ktorú boli pri peňažnej pôžičke dohodnuté úroky, bude preto vždy určujúci obsah zmluvy podľa dohody zmluvných strán. Ohľadne nepriznania zmluvných úrokov po zosplatnení odvolací súd uviedol, že z hľadiska posúdenia doby, za ktorú boli pri úvere dohodnuté úroky, bude vždy určujúci obsah zmluvy podľa dohody zmluvných strán. Pre záväznosť zmluvných dojednaní vo Všeobecných obchodných podmienkach platných ku dňu uzavretia Zmluvy, je podstatné, či sú súčasťou Zmluvy, môže sa to udiť prostredníctvom transparentnej inkorporačnej doložky. Žalobca poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Nitre č.k. 12Co/4/2018 - 103 z 11. decembra 2018. Podľa odvolacieho súdu právna úprava - ak to nevyklučuje ani osobitná dohoda zmluvných strán - vo všeobecnosti nevyklučuje súbežné platenie zmluvne dohodnutých úrokov z úveru až do zaplatenia a zároveň aj platenie úrokov z omeškania, ak sa dlžník dostal do omeškania s platením dlhu. Nemožno vychádzať z toho, že v dôsledku dvojnásobného zaťaženia spotrebiteľa v podobe úrokov z úveru a aj úrokov z omeškania dôjde k značnej nerovnováhe vo vzťahoch medzi účastníkmi zmluvného vzťahu. Odvolací súd to hodnotil ako neprimerané zvýhodnenie spotrebiteľa po porušení jeho zmluvných povinností. Spotrebiteľ si totiž musí byť vedomý toho, že v súlade so zmluvou o úvere pri riadnom splácaní úveru platí len zmluvne dohodnuté úroky podľa znenia zmluvy do konkrétne dojednanej doby, resp. až do zaplatenia celého dlhu a v prípade porušenia zmluvnej povinnosti splatiť dlh riadne a včas môže byť legálne postihnutý navyše aj úrokmi z omeškania až do dňa splatenia celej sumy úveru. Úroky dohodnuté pri poskytnutí úveru predstavujú odplatu (odmenu) za užívanie požičanej istiny. Ak by od momentu predčasnej splatnosti úveru už dlžník nebol povinný platiť zmluvné úroky (ktoré v tomto prípade boli dohodnuté na dobu 84 mesiacov), potom by veriteľovi nebola priznaná odplata (odmena) za poskytnutie zatiaľ nesplatených finančných prostriedkov a dlžník by už neplatil z tohto dôvodu žiadnu sumu ako odmenu za ich využívanie. Odvolací súd sa nestotožnil ani s poukázaním

na ojedinelé rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 40bo 143/ 1998 prijatého v obchodnoprávnej veci, a ani s odkazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.US/476/2012, navyše ani Ústavný súd SR sa v merite veci pod sp. zn. IV. ÚS 476/2012 nezaoberal daným problémom.

Žalobca poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave čk. 16Co/240/2018-136 z 27.11.2018. Odvolací súd uviedol, že zmyslom a účelom inštitútu predčasného zosplatnenia úveru je poskytnúť veriteľovi právny inštrument proti dlžníkovi, ktorý neplní záväzok. Využitím predmetného inštitútu veriteľov však povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky nezaničí a veriteľovi nemôže vzniknúť nová pohľadávka (napríklad v zmysle pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia). Menia sa iba podmienky, za ktorých je dlžník povinný svoje povinnosti splniť; povinnosť dlžníka vrátiť veriteľovi dlžnú čiastku s úrokmi po predčasnom zosplatnení úveru teda predstavuje záväzok pôvodný, ktorý sa modifikoval vo svojej splatnosti; inými slovami mení sa iba to, že na požiadanie veriteľa sa stáva splatná celá pohľadávka (obdobne rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32 Cdo 2782/1999, sp. zn. 33Cdo 113/2008). Hoci ustanovenie § 502 ods. 1 veta prvá OBZ neupravuje, dokedy táto povinnosť dlžníka trvá, vzhľadom na skutočnosť, že úrok z úveru je cena (odplata) za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov, dlžník má túto povinnosť zásadne za celú dobu ich užívania, teda až do doby ich skutočného vrátenia veriteľovi. Uvedenému svedčí aj to, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. Záväzok zaplatiť úroky patrí k pojmovým znakom zmluvy o úvere, je jeho podstatnou náležitosťou (§ 269 ods. 1 OBZ). Aj z ustanovenia § 1 ods. 3 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že spotrebiteľským úverom nie je úver bez úroku a bez ďalších poplatkov. Podotkol, že záver o povinnosti dlžníka platiť zmluve dohodnuté úroky až do skutočného vrátenia poskytnutého úveru vyplýva nielen z aktuálne rozhodovacej praxe odvolacích súdov, na ktorú upozornil žalobca v podanom odvolaní, ale potvrdzovala ho aj skoršia (ustálená) súdna prax (Krajské súdy v Žiline, Košiciach, Banskej Bystrici, Prešove z rokov 2012 až 2016) a na uvedenom závere nemení nič ani spotrebiteľské právne postavenie žalovaného. Výkladu, v zmysle ktorého veriteľovi prináležia zmluvne dojednané úroky až do skutočného vrátenia úveru svedčí aj § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z., aj keď toto ustanovenie sa na daný vzťah nepoužije. V zmysle tohto ustanovenia, ak spotrebiteľ odstúpi od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa začal spotrebiteľský úver čerpať, až do dňa splatenia istiny. Logike veci preto svedčí že nie je možné prijať záver, že predčasné zosplatnenie úveru žalobcom v prejednávanej veci, t.j. veriteľom by malo mať iné dôsledky v jeho práve na zmluvne dohodnuté úroky ako v prípade, ak od takejto zmluvy odstúpi dlžník. Pokiaľ zákon č. 129/2010 Z.z. samotnému spotrebiteľovi ukladá povinnosť pri odstúpení zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky z istiny až do dňa zaplatenia istiny, musí byť tomu zodpovedajúce právo na zmluvne dohodnuté úroky po zosplatnení aj veriteľ. Nemožno opomenúť ani to, že výklad každej právnej normy musí byť konformný s ústavou ako základným zákonom Štátu s najvyššou právnou silou. V prípade, že

vec pripúšťa rôzny výklad, orgán aplikujúci právo je v konkrétnej veci povinný uprednostniť ústavne konformný výklad (nález Ústavného súdu SR zo dňa 02.10.2013, sp. zn. I. US 351/2013). Uvedené zahŕňa aj preferenciu takého výkladu, ktorý je v súlade s ochranou základných práv a slobôd; interpretácia práva totiž nemôže vo svojich dôsledkoch reštriktívne zasahovať do základných práv a slobôd, ktorých rešpektovanie je súčasťou základných princípov právneho Štátu (Čl. 1 ods. 1 Ústavy SR). V tejto súvislosti je preto potrebné výklad právnych noriem podriaďiť Čl. 20 ods. 1 veta prvá Ústavy SR upravujúceho právo vlastníť majetok, resp. z práva na pokojné užívanie majetku, ktoré garantuje Čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd; pojem majetku, ako vyplýva i z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva má autonómny obsah a nie je obmedzený iba na vlastníctvo hmotného majetku, no za majetok, okrem hmotných predmetov, môžu byť považované aj pohľadávky (obdobne Des Fours Walderode proti Českej republike - 40057/98). Na uvedenom základe je potrebné konštatovať, že treba uprednostniť taký výklad právnych noriem, ktorý zohľadňuje základné právo na majetok t.j. legitímne očakávanie veriteľa, že pri absencii ním poskytnutých peňažných prostriedkov (obetovaní príležitosti investovať tieto prostriedky) dostane primeranú náhradu vo forme zmluvne dojednaného úroku; opačný výklad by totiž neprímeraným spôsobom zasahoval do práva na majetok veriteľa, nakoľko pri jeho legitímnom očakávaní by sa jeho majetok nezväčšil a to výlučne z dôvodu, že dlžník dlhodobo porušuje svoje základné povinnosti z úverovej zmluvy, za stavu, keď veriteľ žiadnu povinnosť neporušil. Odvolací súd ďalej pripomenul, že všeobecné súdy musia nielen rešpektovať právo, ale jeho výklad a aplikácia musí smerovať k spravodlivému výsledku. Právo musí byť predovšetkým nástrojom spravodlivosti, nie súborom právnych predpisov, ktoré sú mechanicky a formalisticky aplikované bez ohľadu na zmysel a účel toho ktorého záujmu chráneného príslušnou normou (nález Ústavného súdu SR zo dňa 17.2.2016, sp. zn. I. ÚS 548/2015). V tejto súvislosti považoval

za nutné podotknúť, že ak by dlžník nebol povinný od okamihu predčasného zosplatnení úveru z dôvodu jeho nesplácania platiť veriteľovi úroky, nastala by absurdná situácia; bolo by celkom popreté, že úroky z úveru sú vo svojej podstate cena peňažných prostriedkov v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk, ktorý pokrýva veriteľovi práve úrok z úveru. Dlžník by sa v prípade nesplácania úveru, teda neplnenia svojej základnej povinnosti zo zmluvy o úvere, ocitol vo výhodnejšom postavení, než by bol v prípade riadne splácania úveru (týmto spôsobom by boli dlžníci motivovaní úver nesplácať); veriteľ by sa naopak využitím inštitútu, ktorý slúži na ochranu jeho práv, dostal do nevýhodnejšieho postavenia, než v akom bol pred využitím inštitútu, ktorý slúži na ochranu jeho práv, dostal do nevýhodnejšieho postavenia, než v akom bol pred využitím svojho práva. Takýto výklad a aplikáciu platných právnych noriem je potrebné odmietnuť ako absurdný a narušajúci ekonomické základy fungovania právnych vzťahov súvisiacich s poskytovaním úverov. Odvolací súd napokon zdôraznil, že záveru o povinnosť dlžníka platiť zmluve dojednané úroky až do zaplatenia istiny nebráni ani to, že si veriteľ môže žalobou súčasne uplatňovať aj úroky z omeškania. Je totiž potrebné rozlišovať medzi zmluvne dojednanými úrokmi, ktoré predstavujú odmenu za požičanie peňazí a úrokmi z omeškania, ktoré sú sankciou za porušenie povinností, t.j. za nezaplatenie dlhu riadne a včas. Povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku v zmluve, avšak povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva bez ďalšieho zo zákona ako dôsledok omeškania so splnením dlhu. Dohodnuté úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 OZ), majú však iný právny dôvod a preto si ich veriteľ môže uplatňovať súčasne (Obdobne rozsudky Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Odo 518/2003, sp. zn. 33 Odo 657/2005, sp. zn. 33 Cdo 1401/2014). Žalobca poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove čk. 14Co/22/2018 z 29.1.2019 a čk. 14Co/ 29/2018 z 15.1.2019 a čk. 25Co/71/2018-126 z 31.1.2019. Odvolací súd sa nestotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorý odkázal na závery Krajského súdu v Prešove v rozsudku 6Co182/2011 zo dňa 18.9.2012 (ani napr. s iným rozhodnutím Krajského súdu v Prešove 660/190/2014-65 zo dňa 30.6.2015, na ktorý sa v praxi súdov prvej inštancie odkazuje). Odvolací súd uviedol, že úrok z úveru je v podstate cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má podľa názoru odvolacieho súdu dlžník zásadne povinnosť platiť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, t.j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, pokiaľ si strany zmluvy o úvere nedohodli niečo iné, uvedené vyplýva z § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, pričom tento jeho záväzok trvá aj po odstúpení veriteľa od zmluvy (§ 506 obchodného zákonníka - veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi). Z ustanovení § 497 a ustanovení § 502 ods. 1 obchodného zákonníka vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. Záväzok zaplatiť úroky patrí k pojmovým znakom zmluvy o úvere, je jeho podstatnou náležitosťou (§ 269 ods. 1 Obch. zák.) Aj z ustanovení § 1 ods. 3 písm. i) zák. č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že spotrebiteľským úverom nie je úver bez úroku a bez ďalších poplatkov. Podobne ustanovenie § 4 ods. 2 písm. h) bývalého zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere označilo ročnú úrokovú sadzbu a ďalšie ustanovenie písm. i) tohto ustanovenia zdôraznilo aj výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom „zosplatnenia úveru“ v predmetnej veci bolo porušovanie povinnosti dlžníkom, ktorý neplnil včas dohodnuté splátky úveru. V podstate podľa obsahu „zosplatnenie úveru“ je spôsobom zániku zmluvy o úvere odstúpením od zmluvy o úvere. Účinky odstúpenia od zmluvy sú pre obchodnoprávne vzťahy upravené v ustanovení § 351 Obch. zák.. Tieto sa však ani na odstúpenie od úverovej zmluvy podľa § 506 ObZ neaplikujú, pretože pre takýto stav je v zákone, konkrétne v ustanovení § 506 Obchodného zákonníka upravený iný právny režim. Podľa tohto ustanovenia, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu než 3 mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú čiastku s úrokmi. Zmyslom tohto ustanovenia tak, ako to plynie z jeho znenia a z kontextu, ako je v Obchodnom zákonníku uvedené, je poskytnúť veriteľovi právny prostriedok proti dlžníkovi, ktorý neplní záväzok vrátiť veriteľovi poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky v dohodnutých splátkach a je v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu než 3 mesiace. Vzhľadom k tomu, že za tejto situácie možno dôvodne predpokladať, že ani v budúcnosti dlžník nebude riadne plniť, môže veriteľ od zmluvy o úvere odstúpiť, a tým spôsobiť, že zaniknú jeho povinnosti, ktoré má podľa zmluvy voči dlžníkovi. Je to v podstate právny inštitút, ktorý je určený na ochranu práv veriteľa. Vo vzťahu k dlžníkovi sa v § 506 Obchodného zákonníka uvádza oprávnenie veriteľa spolu s odstúpením od zmluvy o úvere „požadovať, aby vrátil dlžnú sumu s úrokmi“. Takýmto odstúpením sa menia len podmienky, za ktorých je dlžník povinný svoju povinnosť splniť. Dlžník už ďalej nie je povinný splniť dlh v lehotách a za podmienok dohodnutých v zmluve, ale na požiadanie veriteľa v plnom rozsahu (celú dlžnú čiastku s úrokmi). Povinnosť vrátiť veriteľovi dlžnú čiastku s úrokmi aj po odstúpení od zmluvy o úvere nepredstavuje sekundárny záväzok, ale záväzok

pôvodný, ktorý sa odstúpením od zmluvy „modifikoval“ vo svojej splatnosti. Povinnosť dlžníka pri aplikácii ust. § 506 zaplatiť úroky a dlžnú sumu nezaniká. Podobné závery prijal napr. Najvyšší súd ČR vo svojich rozhodnutiach 33Cdo/113/2008, 32Cdo/2782/2009, 29Cdo/2606/2000, či 32Odo/420/2004. Obchodný zákonník i Občiansky zákonník rešpektujú autonómiu vôle strán pri úprave následkov odstúpenia od zmluvy. Ak to v zmluve nie je upravené inak, dôsledkom odstúpenia veriteľa od zmluvy pri aplikácii § 506 Obchodného zákonníka je aj oprávnenie veriteľa požadovať vrátenie dlžnej sumy aj s úrokmi. Požiadavka vrátiť poskytnuté prostriedky (dlžnú sumu), aj povinnosti platiť úrok z nevrátenej čiastky úveru aj po odstúpení od zmluvy je preto opodstatnená, v opačnom prípade by sa veriteľ využívajúc oprávnenie dané mu zákonom, ktoré je dôsledkom porušenia povinností dlžníka dostal do horšieho postavenia ako mal pred porušením povinností dlžníkom. Najvyšší súd ČR napr. vo svojich vyššie označených rozhodnutiach 32Cdo/2782/99, či 33Cdo/113/2008 konštatoval práve, že zmyslom a účelom ustanovenia § 506 Obch. zák. je poskytnúť veriteľovi právny inštrument proti dlžníkovi, ktorý neplní záväzok vrátiť veriteľovi poskytnuté prostriedky a zaplatiť úroky v dohodnutých splátkach a je v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu než 3 mesiace. Veriteľ môže od zmluvy o úvere odstúpiť a tým spôsobiť, že zaniknú jeho povinnosti, ktoré má podľa zmluvy voči dlžníkovi. Ide o právny inštitút, ktorý je určený na ochranu práv veriteľa a jeho využitím sa preto veriteľ nemôže ocitnúť v horšom právnom postavení, než v akom bol pred odstúpením od zmluvy. Takáto názorová línia vyplýva aj z právnej teórie. Len ako príklad možno uviesť názor prof. Olgy Ovečkovej a kolektívu v komentári k Obchodnému zákonníku z vydavateľstva IURA EDITION, ročník 2005, 2. Diel na s. 336 alebo v Beckovom komentári k Obchodnému zákonníku ročník 1998 na s. 834, z ktorého jednoznačne vyplýva, že úrok z úveru je vlastne cena (odplata) za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov, a preto má dlžník zásadne platiť tento úrok za skutočnú dobu užívania, t.j. do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi. Podobne závery vyplynuli i z dôvodov rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 6Obo/283/2003. Aktuálna vnútroštátna úprava o spotrebiteľských úveroch v § 13 ods. 3 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch rieši otázku plnenia úrokov z úveru pri odstúpení od zmluvy samotným spotrebiteľom za tam upravených podmienok. Podľa uvedeného ustanovenia (jeho vety prvej) ak spotrebiteľ uplatní právo podľa odseku 1, je povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny, a to bezodkladne a najneskôr do 30 kalendárnych dní po odoslaní oznámenia o odstúpení od zmluvy veriteľovi. Aj zákon o spotrebiteľských úveroch teda v tomto ustanovení výslovne upravuje povinnosť zaplatiť úrok (ako odplatu za poskytnutie finančných prostriedkov) až do dňa splatenia istiny v prípade, že k odstúpeniu zmluvy došlo úkonom spotrebiteľa. Z uvedených dôvodov, ak zmluvne dohodnuté podmienky neupravujú inak, niet právneho dôvodu, aby pri aplikácii ustanovenia § 506 Obchodného zákonníka neboli veriteľovi priznané úroky z úveru aj za čas po „zosplatnení úveru“, teda po využití oprávnenia veriteľa odstúpiť od zmluvy pre porušenie povinností dlžníka. Využitím právneho inštitútu, ktorý je určený na ochranu práv veriteľa ako vyplýva z ustanovení § 506 Obchodného zákonníka sa nemôže veriteľ ocitnúť v horšom právnom postavení, než v akom bol pred odstúpením od zmluvy. Nepriznanie úrokov po realizácii oprávnenia veriteľa na „zosplatnenie úveru“ z dôvodov porušovania povinností dlžníkom podľa názoru konajúceho odvolacieho senátu v predmetnej veci nie je odstránením nerovnováhy medzi spotrebiteľom a dodávateľom (poskytovateľom úveru), ale dostáva poskytovateľa úveru do horšieho postavenia, aké mal pred využitím oprávnenia na „zosplatnenie úveru“. Naopak porušenie povinností dlžníka z úverovej zmluvy (vedúce k realizácii oprávnenia veriteľa od zmluvy odstúpiť) ho pri závere súdu prvej inštancie dostáva do výhodnejšieho postavenia (nemusí ďalej veriteľovi plniť úroky), a tak akceptácia záveru prijatého súdom prvej inštancie (s odkazom na názor v rozhodnutí KS v Prešove) by v konečnom dôsledku mohla byť „ nesprávnym návodom“ pre dlžníkov zlepšiť si „porušovaním povinností“ svoje postavenie v úverovom vzťahu. Išlo by tak o situáciu zjavne neakceptovateľnú. Žalobca poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave čk. 8Co/206/2018-175 z 27.11.2018. Odvolací súd v prvom rade poukázal na skutočnosť, že pre posúdenie nároku je rozhodujúca úprava v obchodnom zákonníku, na čom nič nemení právne postavenie žalovaného ako spotrebiteľa, nakoľko aplikácia obchodného zákonníka na tento právny vzťah, t.j. na všetky práva povinnosti z neho vyplýva priamo zo zákona (§261 ods. 6 písm. d) ObZ). Stotožnil sa s námietkou žalobcu, že následky ukončenia právneho vzťahu je potrebné posúdiť podľa obchodného zákonníka a stotožnil sa aj s poukazaním na § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Hoci z § 502 ods. 1 ObZ nevyplýva dokedy povinnosti dlžníka platiť úroky trvá, s ohľadom na to, že úrok je odplatou/cenou za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov, dlžník má túto povinnosť zásadne za celú dobu ich užívania, teda až do doby ich skutočného vrátenia veriteľovi. Odvolací súd opätovne zdôraznil, že na uvedenom nič nemení spotrebiteľské postavenie žalovaného, nakoľko toto jeho postavenie nemá vo vzťahu k nároku žiadnu relevanciu, nakoľko nemožno odmietnuť použitie obchodného zákonníka len preto, že by to mohlo byť pre žalovaného výhodnejšie,

a to ani pri zohľadnení § 52 ods. 2 OZ, nakoľko občiansky zákonník ani zákon o spotrebiteľských úveroch výslovnú právnu úpravu vylučujúcu nárok veriteľa na úrok po zosplatnení neobsahuje a za danú nemožno považovať ani § 53 OZ, nakoľko je nepochybné, že samotná existencia nároku na úroky z úveru po zosplatnení nemôže spôsobiť značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Zároveň odvolací súd považoval za nevyhnutné poukázať na to, že v súvislosti s potrebou zachovania elementárnej spravodlivosti aj ústavnej konformity by popretie práva veriteľa na úroky po zosplatnení viedlo k nespravodlivému výsledku, ktorý by nezodpovedal slobodne a vážne prejavenej vôli dlžníka a veriteľa reprezentovanej zmluvou o úvere. V takom prípade by sa totiž v rozpore s očakávaniami veriteľa jeho majetok nezväčšil ani o sumu zodpovedajúcu úrokom za dobu, počas ktorej objektívne nemohol s peňažnými prostriedkami disponovať, ktoré sa nachádzali vo faktickej dispozícii dlžníka, a to výlučne z dôvodu dlhodobého porušovania svojej základnej povinnosti z úveru, a to za stavu, keď veriteľ žiadnu povinnosť neporušil. Takýto výsledok je neudržateľný, de facto vedúci k poškodeniu práv a povinností veriteľa nepĺnením povinností dlžníka. Odvolací súd v súvislosti s poukázaním okresného súdu na rozhodnutia KS Prešov 6Co/ 190/2014 a rozhodnutie IV. ÚS 476/2012 uviedol, že jednak uvedenými nie je viazaný a skutkový stav bol odlišný, je aplikácia vylúčená najmä preto, že sa s uvedenými nestotožňuje. K vzťahu zmluvných úrokov a úrokov z omeškania a priamo aj k ich uplatniteľnosti veriteľom popri sebe po predčasnom zosplatnení dlhu sa jasne vyjadril vo svojej rozhodovacej činnosti aj Najvyšší súd Českej republiky (voľný preklad z českého jazyka - originálne znenie v prílohe podania) v rozhodnutí č. k. 33 Cdo 212/2014 zo dňa 21.08.2014: „Na otázky, ktoré žalovaní formulovali záverom dovolania, dáva súdna prax i odborná literatúra jednoznačnú odpoveď. Zmluvné úroky predstavujú odmenu za požičané peniaze, naproti tomu úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti, t.j. za nezaplatenie dlhu riadne a včas. Zatiaľ čo povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi zmluvné úroky vzniká zo záväzku v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva bez ďalšieho zo zákona ako dôsledok omeškania so splnením dlhu. Aj keď dlžník nie je v omeškaní s plnením dlhu, môže veriteľ požadovať úroky dojednané a úroky z omeškania môže požadovať pri omeškaní dlžníka aj pri bezodplatnej pôžičke. Dohodnuté úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 obč. zák. /citovaný český Občiansky zákonník - Zákon č. 89/2012 Sb. ČR/, majú však iný právny dôvod a veriteľ ich môže požadovať popri sebe (porovnaj rozsudky Najvyššieho súdu /ČR/ z 25.09.2003, sp. zn. 33 Odo 518/2003, z 27.06.2007, sp. zn. 33 Odo 657/2005, a z 24.07.2014, sp. zn. 33 Cdo 1401/2014, ako i Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občiansky zákonník II. § 460 až 880. Komentár. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2009, str. 1551 a 1856). Z uvedeného výkladu vyplýva, že pre posúdenie primeranosti výšky úrokového zaťaženia nemožno obe sadzby úrokov sčítať a je zákonné úroky z omeškania nenahradzujú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dojednali“. Návrh zákona (neskôr prijatý pod č. 106/2014 Z.z.) z roku 2013, ktorým sa mal meniť a dopĺňať zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, obsahoval pod č. 1. ustanovenie, ktorým sa navrhovalo nasledujúce doplnenie Občianskeho zákonníka: „V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok sa zavádza nové pravidlo, podľa ktorého úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na nejednoznačnosť výkladu a neprímerané postupy niektorých veriteľov sa jednoznačne zakotvuje, že tzv. odplatné úroky budú veriteľovi patriť výhradne len do okamihu uplatnenia práva na jednorazové zosplatnenie úveru alebo pôžičky poskytnutej spotrebiteľovi v súlade s § 53 ods. 9 OZ. Z uvedeného plynie, že veriteľ si nebude môcť po jednorazovom zosplatnení uplatniť úroky za čas, ktorý by mala úverová zmluva ešte trvať bez výhody postupného splácania dlhu spotrebiteľom v splátkach. V týchto prípadoch bude mať po jednorazovom zosplatnení veriteľ nárok len na úroky z omeškania, ktorými sa bude úročiť celá výška dlhu spotrebiteľa, ktorá sa ustálila v dôsledku uplatnenia práva na jednorazové zosplatnenie úveru“. Rozhodujúcou skutočnosťou je, že táto navrhovaná zmena nebola nikdy legislatívne prijatá a zákon č. 106/2014 Z. z. ani žiadna iná zákonná novelizácia takéto ani obdobné ustanovenie, odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatnení dlhu, neobsahuje. Fakt, že uvedený návrh nikdy nebol prijatý vo forme zákona, len ďalej dokazuje, že zákonodarca nikdy predmetný nárok veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok po zosplatnení dlhu neobmedzil, čo jednoznačne potvrdzuje jeho dôvodnosť.

K rozsudku Krajského súdu v Prešove 6Co/190/2014 V zmysle odôvodnenia rozsudku Krajského súdu, veriteľ nemá nárok na dohodnutý obchodný úrok po zosplatnení úveru z nasledovných dôvodov:

1.) Obchodný úrok popri úrokoch z omeškania neúmerne navyšuje dlh spotrebiteľa. Preto má veriteľ nárok na dohodnutý úrok len do splatnosti úveru a po splatnosti úveru len na úrok z omeškania. Ak by mal veriteľ súbežne nárok na dohodnutý úrok aj na úrok z omeškania, uvedené by bolo v rozpore aj s nariadením vlády č. 87/1995 Z.Z.

2.) Veriteľovi by patrilo nárok na obchodné úroky v prípade, že by záväzok trval za stavu, že spotrebiteľ aj veriteľ by plnili za podmienok dohodnutých v zmluve. Jednostranným právnym úkonom zo strany veriteľa došlo k zmene obsahu záväzku, ktorá predstavuje prekonanie dojednaných podmienok postupného splácania.

3.) Predčasné zosplatenie úveru Krajský súd považuje za sankčný právny inštitút, nakoľko po zosplatení dlžník stráca výhodu splátok a na strane veriteľa odpadá obmedzenie jeho práva nakladať s istinou, resp. s požičanými peniazmi obchodovať (dohodnutý úrok je cenou dočasne obetovanej príležitosti). Predčasné zosplatenie umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej istiny.

4.) Spotrebiteľa dlžníka je potrebné chrániť tým skôr, že v jeho živote môžu nastať ťaživé situácie alebo z dôvodu, že veriteľ podcenil bonitu spotrebiteľa. S argumentmi Krajského súdu uvádzanými v odôvodnení rozsudku sa nestotožňujeme z nasledovných dôvodov:

Ad 1.) Dohodnutý obchodný úrok patrí veriteľovi do vrátenia požičaných peňažných prostriedkov, nie do splatnosti úveru. Tvrdenie, že úroky a úroky z omeškania sa vzájomne vylučujú, nemá oporu v právnych predpisoch. V zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Podľa Obchodného zákonníka: V zmysle § 497 zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. V zmysle § 502 ods. 1 od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške. V zmysle § 503 ods. 3 dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. V zmysle § 505 ak zanikne alebo ak sa zhorší za trvania zmluvy zabezpečenie záväzku vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky, je dlžník povinný doplniť zabezpečenie na pôvodný rozsah. Ak tak dlžník neurobí v primeranej lehote, môže veriteľ od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi. Podľa komentára IURA EDITION k Obchodnému zákonníku: „Z podstaty úroku ako ceny za používanie peňažných prostriedkov možno vyvodíť, že povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru. V tom zmysle upravuje trvanie povinnosti platiť úrok aj § 503 ods. 3. Vzhľadom na dispozitívnosť ustanovenia, strany si môžu vznik a zánik povinnosti platiť úrok, t.j. dobu, počas ktorej má dlžník platiť úrok, v zmluve o úvere dojednať odchyľne.“ Pri úverovej zmluve ide nepochybne o plnenie peňažného záväzku a hneď v dvoch rovinách: vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky (úver) v dohodnutej lehote, ako aj zaplatiť požadované úroky. Ak dlžník v oboch prípadoch nesplní svoju povinnosť včas, dostane sa do omeškania. Vzhľadom na to, že ide o dva rozdielne inštitúty, ktoré sa odlišujú tak svojou podstatou, ako aj funkciami, všeobecne treba vychádzať z toho, že pri omeškaní s vrátením peňažných prostriedkov má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a jednak na úrok z omeškania (§ 369 ods. 1). Úprava úroku z omeškania, ako aj úroku z úveru je podporná (má dispozitívny charakter), a preto je, samozrejme, rozhodujúce, ako sa strany dohodli v zmluve. Svojou dohodou môžu rôzne kombinovať uplatnenie oboch inštitútov v konkrétnom prípade. Z ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka vyplýva, že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov. Uvedené potvrdzuje aj ustanovenie § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZSÚ“), v zmysle ktorého, ak spotrebiteľ splatí spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne pred dohodnutou lehotou splatnosti, je povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že tvrdenie, že po zosplatení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. Obchodný zákonník priznáva veriteľovi právo na dohodnutý úrok od poskytnutia peňažných prostriedkov, pričom stanovuje len moment vzniku tohto nároku, moment jeho zániku nestanovuje. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. Krajský súd v odôvodnení odkazuje na § 3a Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. (ďalej len „nariadenie“), ktoré stanovuje administratívny strop pre sankcie v prípade omeškania spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov, pričom uvádza, že dohodnutý úrok prevyšuje výšku najvyššieho prípustného úroku z omeškania.

V zmysle § 1 ods. 1 nariadenia odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Podľa § 3a ods. 2 nariadenia za sankcie za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov sa považujú úroky z omeškania, zmluvné pokuty a akékoľvek iné plnenia za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov. Nariadenie rozlišuje medzi najvyššou prípustnou výškou odplaty za poskytnutie peňažných

prostriedkov a najvyššou prípustnou výškou sankcie za omeškanie. Jedná sa o dva rozdielne inštitúty, tvorené rozdielnymi zložkami. Dohodnutý úrok za poskytnutie peňažných prostriedkov je odplatom za ich poskytnutie, nie sankciou, preto na posudzovanie tohto úroku nie je možné uplatniť ustanovenie § 3a nariadenia. Z nariadenia taktiež nevyplýva, že by sa pri posudzovaní najvyššej prípustnej výšky sankcie za omeškanie mala zohľadňovať aj výška dohodnutého úroku. Napokon, aj samotný súd v odôvodnení rozsudku uvádza (ods. 20.), že cena úveru je pojmovo jednoznačne odlišiteľná od sankcií za omeškanie s plnením dlhu.

Ad 2.) V odseku 22. odôvodnenia Krajský súd odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR 33Odo 657/2005, v zmysle ktorého úroky predstavujú odmenu za užívanie istiny a úroky z omeškania sankciou. V ďalšom texte však Krajský súd vyslovuje nesúhlas s ďalšou časťou odôvodnenia Najvyššieho súdu ČR, podľa ktorého je cena za užívanie istiny neuzavretá, kým sa celý úver nesplatí a popri úrokoch z omeškania sú prípustné aj úroky. Svoj právny názor Krajský súd opiera o ustanovenia ZSU, resp. o ustanovenia neplatného zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Krajský súd má za to, že keďže jednými z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú napríklad aj konečná splatnosť alebo výška splátok, resp. že pri výpočte RPMN sa má vychádzať z predpokladu, že zmluva zostane platná dohodnutý čas a zmluvné strany budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách dohodnutých v zmluve, nie je možné pripustiť, že dohodnutá cena za úver sa môže meniť v čase a v závislosti od subjektívneho faktora správania spotrebiteľa, pričom podstatné náležitosti zmluvy predstavujú podmienky, za ktorých spotrebiteľ vstupuje do úverového vzťahu a tieto by sa za trvania zákonnej domnienky nemali počas trvania tohto vzťahu meniť. Čo sa týka podstatných náležitostí zmluvy, navrhovateľ ich zmysel chápe rovnako ako Krajský súd. Zároveň však navrhovateľ má za to, že v prípade, ak zmluva nebude trvať dohodnutý čas z dôvodu, že spotrebiteľ splatil svoj záväzok pred dohodnutým termínom konečnej splatnosti (na základe jednostranného právneho úkonu dlžníka), táto skutočnosť neovplyvní dohodnutú výšku odplaty za užívanie peňažných prostriedkov (t.j. dohodnutú výšku úrokov) za obdobie, počas ktorého mal dlžník požičané peňažné prostriedky k dispozícii. Zároveň, za splnenia zákonných predpokladov, má veriteľ právo požadovať aj úhradu nákladov, ktoré mu vznikli v súvislosti so splatením spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti. V prípade, že veriteľ vyhlási predčasnú splatnosť úveru, je dlžník povinný uhradiť úrok za čas, počas ktorého má požičané peňažné prostriedky k dispozícii a úrok z omeškania až do zaplatenia. Vplyv na podstatné náležitosti zmluvy však bude rovnaký bez ohľadu na to, či nastane predčasná splatnosť na základe úkonu dlžníka (splatením úveru pred lehotou splatnosti) alebo na základe vyhlásenia predčasnej splatnosti zo strany veriteľa. Z právneho názoru Krajského súdu možno vyvodiť záver, že ak by veriteľ nevyužil svoje právo požadovať zaplatenie celej pohľadávky v prípade omeškania spotrebiteľa, stále by mal nárok jednak na dohodnutý úrok, a tiež na úroky z omeškania z omeškaných splátok. Keďže v zmysle dohody zmluvných strán mesačná splátka pozostáva z časti plnenia pripadajúceho na istinu a z časti plnenia úrokov, úroky z omeškania z každej omeškanej splátky tvoria aj úroky z omeškania z dohodnutých úrokov, uplatní sa rovnaký princíp. Okresný súd pritom návrhu navrhovateľa z časti vyhovel a za čas do zosplatenia úveru navrhovateľovi priznal jednak istinu spolu s dohodnutým úrokom a jednak aj úroky z omeškania z tejto sumy. Ak by sme názor vyslovený Krajským súdom rozvinuli ad absurdum, znamenalo by to, že omeškanie so splácaním by vlastne zvýhodňovalo dlžníka, ak by počas omeškania mal veriteľ nárok iba na úrok z omeškania a nemal by nárok na zmluvný úrok za požičanie peňažných prostriedkov, ktorý je zvyčajne vyšší než sankčný úrok z omeškania. Úroky z omeškania však treba vnímať ako sankciu za omeškanie s plnením celého nároku veriteľa, teda požičanej istiny a aj zmluvných úrokov, nakoľko do omeškania sa dlžník dostane ak neplní riadne a včas. V zmysle § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka, ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky. Uvedené znamená, že v deň splatnosti každej splátky má dlžník uhradiť jednak splátku a jednak aj úroky z tejto splátky. V prípade, že by dlžník uhradil iba splátku a neuhradil by úroky, ocitne sa vo vzťahu k týmto úrokom v omeškaní. Sankciou za omeškanie s ich plnením by potom logicky boli úroky z omeškania. Ako bolo uvedené vyššie, splácanie úveru bolo dohodnuté v anuitných splátkach, teda v rovnomerných splátkach zahŕňajúcich splácanie príslušnej časti istiny i úroku mesačne vždy v termíne splatnosti uvedenom v zmluve. V tomto prípade je teda riadnym plnením zaplatenie celej splátky v termíne splatnosti. V prípade, že dlžník neuhradí splátku v dohodnutej výške a v dohodnutom termíne splatnosti, ocitá sa v omeškaní, pričom omeškanie je sankcionované povinnosťou platiť úrok z omeškania. Bolo by v rozpore s logikou veci, ak od momentu omeškania dlžníka, by bol dlžník odmenený a veriteľ potrestaný znížením výšky úroku z jej zmluvne dohodnutej výšky na výšku sankčného úroku z omeškania.

Ad 3.) Samotné zosplatenie úveru ešte neznamená, že veriteľ má požičané prostriedky k dispozícii. Ak by tomu tak bolo, veriteľ by nebol nútený uplatňovať si nárok súdnou cestou a nevznikol by mu ani

nárok na úrok z omeškania. Pokiaľ dlžník úver nesplatí ani po vyhlásení predčasnej splatnosti veriteľom, požičané prostriedky má stále k dispozícii dlžník a tieto môže užívať a požívať, teda realizovať úžitkovú hodnotu veci. Toto oprávnenie má dve stránky. Jednak je to užívanie, t.j. prisvojovanie si podstaty a úžitkových vlastností veci, a jednak prisvojovanie si úžitkov a plodov veci. Prvý aspekt v sebe zahŕňa aj možnosť podľa povahy veci túto aj spotrebovať a pod. Druhý aspekt sa týka len plodonosných vecí, či už ide o ich prirodzené plody alebo tzv. plody civilné. V prípade peňazí sú týmito plodmi úroky. Súd tiež uvádza, že ak by veriteľ mal nárok aj na zmluvný úrok spolu s úrokmi z omeškania, vznikol by nespravodlivý stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky. Pričom veriteľ môže zostať nečinný a nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku. K tomuto argumentu súdu tiež ostáva iba podotknúť, že v prípade, že dlžník neplní pohľadávku riadne a včas, nemožno hovoriť o pohodlnom inkasovaní úrokov, keďže dlžník, ktorý je v omeškani s platením istiny, neuhrádza ani úroky z nej. Teda rovnako, ako si veriteľ musí uplatniť svoj nárok na súde v časti istiny, musí si tento nárok uplatniť aj v časti úrokov. Na nečinnosť veriteľa teda určite nie je dôvod, pretože počas omeškania dlžníka s riadnym plnením, nemá veriteľ k dispozícii svoje peňažné prostriedky.

Ad 4.) Uvedený argument je účelový a zámerne vykresľuje spotrebiteľa ako dlžníka, ktorý porušuje svoje zmluvné povinnosti následkom nepriaznivého dopadu životných okolností. Ani závažná nepriaznivá situácia v živote dlžníka však nemôže znamenať, že dlžník prestane byť zodpovedný za svoje záväzky a nie je povinný ich plniť. Tvrdenie, že spôsobilosť mať povinnosti zaniká zhoršením sociálnej situácie fyzickej osoby je v rozpore s ustanovením § 7 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého spôsobilosť fyzickej osoby mať práva a povinnosti vzniká narodením a zaniká smrťou. S nepriaznivým dopadom životných okolností na dlžníka, ktorý je fyzickou osobou, počíta inštitút tzv. osobného bankrotu. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii stanovuje podmienky, za ktorých prichádza do úvahy malý konkurz na majetok dlžníka a následné oddĺženie. V prípade, že nie sú dané dôvody na uplatnenie spomínaného postupu podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii, nie je daný dôvod na akékoľvek odpúšťanie dlhov zo strany veriteľa nad rámec právnych predpisov. Rovnako neodôvodnený je aj argument súdu, že pokiaľ dlžník nie je schopný plniť svoje záväzky, k takejto situácii dochádza z viny veriteľa, ktorý podcenil posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať úver. Pokiaľ by veriteľ nesplnil svoju povinnosť zodpovedne posúdiť schopnosť veriteľa splácať úver, jednalo by sa o porušenie nasledovných ustanovení ZSÚ: V zmysle § 7 ods. 1 veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. V zmysle § 7 ods. 15 veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľov, a s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať. V zmysle § 7 ods. 16 vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ a) poskytne spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa §4 a § 5, b) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky, posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veriteľa, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V zmysle § 7 ods. 17 veriteľ je povinný v záujme odbornej starostlivosti pri poskytovaní spotrebiteľských úverov vytvoriť a udržiavať systém posúdenia schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a postupovať v súlade s týmto systémom a vytvoriť a udržiavať systém poskytovania spotrebiteľských úverov. V zmysle § 11 ods. 2 ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Z uvedeného vyplýva, že neexistenciu nároku veriteľa na úroky z poskytnutého úveru považuje ZSÚ za sankciu za hrubé porušenie povinností veriteľa pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver. Uvedenú sankciu teda nemožno spájať s čírou domnienkou, že pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať

úver došlo k zanedbaníu odbornej starostlivosti, resp. uvedené zanedbanie automaticky predpokladať bez toho, aby takéto tvrdenie bolo podložené dôkazmi. Na záver poznamenávame, že rozsudok Krajského súdu je rozhodnutím súdu v jednotlivéj konkrétnej veci a nie je záväzný pre rozhodovaciu činnosť iných súdov, a to ani na účely zjednocovania judikatúry, nakoľko nebol publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Podľa teórie práva, aby bolo možné súdne rozhodnutie považovať za judikát, musí byť publikované, teda všeobecne dostupné a poznateľné, a to buď vo forme elektronickej, alebo tlačenej. V právnej argumentácii totiž nie je možné použiť ani citovať judikatúru, ktorá nebola nikde publikovaná. (Bobek, M. - Kühn, Z. - Polčák, R.: Judikatura a právni argumentácie, teoretické aspekty práce s judikatúrou, Praha : Auditorium, 2006, s. 42.) Má za to, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4 Obo 143/98, na ktoré súd poukazuje, sa netýka samotného uplatňovania nároku na dohodnutý úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov po zosplatnení úveru. V danej veci totiž Najvyšší súd riešil, okrem iných, prioritne otázku nároku na úroky z omeškania v prípade omeškania s platením úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov a nároku na úroky z omeškania v prípade omeškania s platením úrokov z omeškania. Zároveň upozorňuje žalobca na skutočnosť, že predmetné rozhodnutie nie je rozhodnutím vo veci samej, a samotné konštatovanie Najvyššieho súdu SR, aké skutočnosti má prvostupňový súd skúmať, nemožno považovať za záväzný právny názor Najvyššieho súdu SR tým skôr, že z tohto rozhodnutia vychádza právna veta v znení: „Zmluvou o úvere sa dlžník zaväzuje vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. Úroky sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť úroky z omeškania“. Konštatovanie súdu v znení „...dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania.“ je vytrhnuté z kontextu a nie je možné ho paušálne uplatňovať vo všetkých konaniach, v ktorých si veritelia uplatňujú svoje nároky z poskytnutých peňažných prostriedkov. Tým skôr, že táto časť odôvodnenia nie je súčasťou právnej vety a teda nemá charakter záväzného právneho názoru. Uvedené konštatovanie je len súčasťou inštrukcie pre prvostupňový súd, ktorému Najvyšší súd vec vrátil, ako má v danej veci postupovať: „Súd prvého stupňa, ktorý vychádzal z iného právneho názoru, neskúmal, do akej výšky je táto časť žaloby dôvodná. Žalobca tvrdí, že uvedená čiastka predstavuje úroky z omeškania s platením splatných úrokov a nevyplýva z ďalšieho úročenia úrokov z omeškania. Ako súčasť svojho tvrdenia o výške dlhu žalovaných musí však žalobca predložiť taký prehľad alebo výpis z kníh, z ktorého bude zrejmé, kedy a aké úroky boli na účet dlhu pripísané, z akej úrokovej sadzby vychádzajú a aký je stav dlhu po pripísaní úrokov (žalovaný zrejme na dlh nič zatiaľ nezaplatil). Z prehľadu musí byť zrejmé Štruktúra žalovanej čiastky tak, aby bolo zrejmé, čo je nesplatený zostatok istiny, aké sú nesplatené zmluvné úroky, odkedy je žalovaný v omeškaní, s akou čiastkou a ako a odkedy sa účtujú úroky z omeškania. Odvolací súd v tejto súvislosti upozorňuje, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 OBZ). Žalobca k žalobe takýto prehľad nepredložil. Dostatočným podkladom na skúmanie dôvodnosti žaloby v napadnutej časti rozsudku nie sú ani špecifikácie, ktoré postupne v priebehu konania založil do spisu. V zmysle § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Podľa komentára IURA EDITION k Obchodnému zákonníku: „Z podstaty úroku ako ceny za používanie peňažných prostriedkov možno vyvodiť, že povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru. V tom zmysle upravuje trvanie povinnosti platiť úrok aj § 503 ods. 3. Vzhľadom na dispozitívnosť ustanovenia, strany si môžu vznik a zánik povinnosti platiť úroky, t.j. dobu, počas ktorej má dlžník platiť úroky, v zmluve o úvere dojednať odchylné“. „Pri úverovej zmluve ide nepochybne o plnenie peňažného záväzku a hneď v dvoch rovinách: vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky (úver) v dohodnutej lehote, ako aj zaplatiť požadované úroky. Ak dlžník v oboch prípadoch nespĺni svoju povinnosť včas, dostane sa do omeškania. Vzhľadom na to, že ide o dva rozdielne inštitúty, ktoré sa odlišujú tak svojou podstatou, ako aj funkciami, všeobecne treba vychádzať z toho, že pri omeškaní s vrátením peňažných prostriedkov má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a jednak na úrok z omeškania (§ 369 ods. 1). Úprava úroku z omeškania, ako aj úroku z úveru je podporná (má dispozitívny charakter), a preto je, samozrejme, rozhodujúce, ako sa strany dohodli v zmluve. Svojou dohodou môžu rôzne kombinovať uplatnenie oboch inštitútov v konkrétnom prípade“. V danej veci nie je zrejmé, o aké skutočnosti Najvyšší súd opieral svoj názor. Keďže uvedený názor necituje žiadne zákonné ustanovenie, z vyššie citovaného komentára a z logiky veci vyplýva, že muselo ísť o ustanovenie zmluvy, ktorú súd mal k dispozícii a ktorú posudzoval.

6. Žalovanému bolo doručené uznesenie Okresného súdu Lučenec, sp.zn.: 5Csp/24/2019, v ktorom žalovaného vyzýval, aby sa v lehote 10 dní od doručenia uznesenia písomne vyjadril k žalobe, doručenej

súdu dňa 26.02.2019, aby uviedol rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu a aby označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Podľa § 151 Civilného sporového poriadku žalovaný popiera skutkové tvrdenia protistrany a uvádza vlastné. Žalovaný neuznáva žalovanú sumu 3.483,59 s prísl. čo do dôvodu a výšky. Popiera všetky skutkové tvrdenia žalobcu, nakoľko sú zavádzajúce a nepravdivé. So žalobcom uzatvoril žalovaný dňa 09.08.2013 Rámcovú zmluvu o bežnom účte č. XXXXXXXXXXXX ako aj Dodatok ku zmluve o bežnom účte č. XXXXXXXXXXXX. Jednalo sa teda o uzatvorenie Zmluvy o bežnom účte fyzickej osoby. Takže v žiadnom prípade predmetná zmluva nemôže, a ani neobsahuje všetky znaky a všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere. Predmetom zmluvy okrem iného malo byť aj poskytnutie povoleného prečerpania, ktoré podľa žalobcu žalovaný využil. Avšak v zmluve, a dokonca ani v samotnom návrhu na vydanie platobného rozkazu nie je jediná zmienka o výške poskytnutého úveru, o výške mesačnej splátky, o výške úrokovej sadzby, o výške RPMN, údaj o konečnej splatnosti, čo sú vlastne obligatórne náležitosti spotrebiteľského úveru. Žalovaný má teda za to, že žiadna osobitná zmluva s úverovým rámcom poskytnutým formou povoleného prečerpania nevznikla, nebola uzatvorená, a teda žiadne povolené prečerpanie žalovaný nevyužil. Žalovaný neuznáva pohľadávku čo do dôvodu a výšky, nakoľko nie je zo strany žalobcu preukázaný právny dôvod vymáhania ako aj výška predmetnej pohľadávky. Väčšina skutkových tvrdení žalobcu vychádza zo všeobecných obchodných podmienok žalobcu, práve z tohto dôvodu má žalovaný za to, že aj tieto mali byť zmluvnými stranami podpísané, ak nimi majú byť právne viazaní, rovnako ako je to so zmluvou o bežnom účte. A teda dôkazné bremeno na preukázanie oboznámenia sa spotrebiteľa s obchodnými podmienkami leží na dodávateľovi, veriteľovi, napr. práve formou podpisu spotrebiteľa, alebo iným preukázateľným spôsobom. Žalobca vo svojom návrhu žiadnym spôsobom nepreukázal uzatvorenie zmluvy k povolenému prečerpaniu, opäť odkazuje iba na všeobecné obchodné podmienky, príp. odkazuje na Dodatok k zmluve o bežnom účte, kde je však toto povolené prečerpanie definované veľmi obširne, všeobecne, pričom z tohto ustanovenia zmluvy nevyplýva ani len výška úverového rámca. Presná výška úverového rámca a možnosti čerpania žalovanému nikdy neboli oznámené. Žalovaný nikdy svoj bežný účet nezrušil, preto je nepochopiteľné, prečo žalobca žaluje nejakú pohľadávku práve teraz. Priložené výpisy z účtu žalovaného sú príliš neprehľadné a neposkytujú všetky relevantné informácie, ktoré by sa týkali predmetného konania. K špecifikácii „dlhu“ žalovaného, pokiaľ žalobca tvrdí, že poskytol žalovanému úverový rámec vo forme povoleného prečerpania, avšak nikde neuvádza jeho výšku, je nepochopiteľné a zavádzajúce, prečo svoju pohľadávku odvodzuje rozdielom medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obratmi, ktoré boli vykonané na účte žalovaného, nakoľko nejde o kreditnú kartu, ale malo ísť o spotrebiteľský úver. Predložená tabuľka obrátov je nepresná a neprehľadná a pre bežného spotrebiteľa nezrozumiteľná. Žalovaný absolútne nerozumie, čo znamená položka „Customer Lending“ a prečo sa nachádza aj v kreditných aj v debetných obratoch. Položka v debetných obratoch - POPL.- VYBER Z ATM EURO REGION, počet transakcií 31 a celková výška transakcií 11.130,00 Eur je hlboko zavádzajúca, až absurdná, že za poplatok za výber z cudzieho bankomatu v počte 31 transakcií je možné vyrubiť poplatok v takej astronomickej výške, keď pri prepočte by žalovaný za jeden výber z bankomatu zaplatil sumu vo výške 359,03 Eur. Žalovaný má za to, že nie je možné prihliadať na to, že banka si uzavretím a ukončením vedenia účtu uplatňuje ďalšie úročenie zo sumy, ktorá je tvorená aj úrokom, t.j. banka požaduje úrok z úrokov, čo je neprijateľné, pretože ide o duplicitnú sankciu dlžníka. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd), ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavu zaručené právo na súdnu ochranu (I.ÚS 4/94). Čl. 46 ods. 1 Ústavy (podobne aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy) normujúcich rámec, v ktorom je možné domáhať sa jeho rešpektovania (m. m. I. Ús 22/03). Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto („každý“) domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08). Čl. 6 dohovoru a ochrane ľudských práv, Právo na spravodlivé súdne konanie 1. Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne a jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti

akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť výlučne buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti. Do pozornosti dáva: Nález ÚS SR, sp. zn.: III. ÚS 107/07 v ktorom sa o. i. uvádza, že k znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty (čl. 1 ods. 1 ústavy), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. m. m. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a PL ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované (II. ÚS 243/05), pretože inak dochádza aj k porušeniu zásady právnej istoty a zákonom ustanovenej povinnosti pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania. Na základe vyššie uvedených skutočností, najmä s poukazom na to, že žalobca súdu nepreukázal platne uzavretú zmluvu o povolenom prečerpaní a odkazuje len na výpisy z účtu, čo nie je prijateľné, a teda neunesol dôkazné bremeno tvrdenia, žiada žalovaný, aby predmetnú žalobu v plnom rozsahu zamietol ako nedôvodnú.

7. Na základe výzvy súdu zo dňa 27.05.2019 žalobca k podaniu žalovaného aj ohľadom uplatneného nároku uviedol nasledovné:

Ad 1/ K náležitostiam zmluvy o povolenom prečerpaní (Upravenom Dodatkom č. 11; Všetky podstatné náležitosti obligatórne vyžadované zákonnou úpravou účinnou ku dňu uzatvorenia predmetnej zmluvy o účte resp. Dodatku upravujúcom úverový limit na účte žalovaného, boli súčasťou predmetných zmlúv. Upriamuje pozornosť na fakt, že náležitosti Zmluvy o povolenom prečerpaní upravuje prísl. zákona č. 129/2010 Z.z. odlišne od Úverovej zmluvy a žalovaným uvedené náležitosti nevyžaduje ani vyžadovať nemôže, keďže z podstaty spotrebiteľského úveru poskytnutého formou úverového rámca k bežnému účtu (povolením prečerpania) je zrejmé, že v čase kontraktácie zmluvné strany nemajú a ani nemôžu mať vedomosť o konečnej splatnosti, výške RPMN atď, keďže v tomto čase nie je zrejmé v akej výške kedy a dokedy bude dlžník čerpať prostriedky z predmetného úveru a ani či vôbec využije poskytovaný úverový rámec.

Ad 2/ K námietke úpravy zmluvných podmienok mimo textu zmluvy; Všetky podstatné náležitosti Zmluvy o účte ako aj Zmluvy o povolenom prečerpaní boli obsiahnuté priamo v texte žalovaným podpísaných zmluvných dokumentov (či už v texte Zmluvy alebo v Dodatku), najmä úrokovú sadzbu pre prípad povoleného prečerpania, úrokovú sadzbu pre prípad Prekročenia. To, že VOP obsahujú vysvetľujúce ustanovenia ohľadom oboch spomenutých inštitútov na uvedenom nič nemení, preto neobstojí ani námietka žalovaného ohľadom úpravy vo VOP.

Ad 3/ Zákonný režim záporného disponibilného zostatku na účte žalovaného bez dohody o povolení prečerpania; Pomerne absurdné sa javí aj vyjadrenie žalovaného o tom, že nemal poskytnuté k účtu povolené prečerpanie. Každopádne v takomto prípade - t.j. bez poskytnutia (povolenia) možnosti prečerpania účtu na základe dohody zmluvných strán, sa záporný disponibilný zostatok na účte žalovaného od počiatku spravuje zákonnými ustanoveniami o Prekročení, čo znamená prísnejšie podmienky úročenia (vyššiu úrokovú sadzbu) ako tú, ktorá bola dohodnutá v rámci Zmluvy o povolenom prečerpaní v Dodatku č. 1 (base rate 17,9 % p.a. + 5,05 % p.a.); v každom prípade žalobca trvá na úroku vo výške v ktorej si ho uplatnil v žalobe.

8. Žalovanému bolo doručené uznesenie Okresného súdu Lučenec, sp.zn.: XCsp/XX/XXXX, v ktorom žalovaného vyzval, aby sa v lehote 10 dní od doručenia uznesenia písomne vyjadril k žalobe, doručenej súdu dňa 26.02.2019, aby uviedol rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu a aby označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Podľa § 151 Civilného sporového poriadku žalovaný popiera skutkové tvrdenia protistrany a uvádza vlastné. Žalovaný naďalej neuznáva žalovanú sumu 3.483,59 s prísl. čo do dôvodu a výšky. Žalobca vo svojom vyjadrení opäť uvádza, že bola uzatvorená zmluva o povolenom prečerpaní, pričom toto tvrdenie je klamlivé. So žalobcom uzatvoril žalovaný dňa 09.08.2013 Rámcovú zmluvu o bežnom účte č. XXXXXXXXXXXX ako aj Dodatok ku zmluve o bežnom účte č. XXXXXXXXXXXX. Jednalo sa teda o uzatvorenie Zmluvy o bežnom účte fyzickej osoby. Žalovaný má za to, že nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy o povolenom prečerpaní. Žalovaný nebol písomne informovaný o podmienkach, ktoré pre takýto úver vyžadoval Zákon o spotrebiteľských úveroch. V žalobcom predloženej zmluve o bežnom účte, od ktorej žalobca odvádzal svoje nároky neboli dohodnuté podstatné náležitosti zmluvy o povolenom prečerpaní požadované zákonom. Nejestvuje tu určitá a zrozumiteľná dohoda (v zmysle písomného návrhu - oferty a jeho písomného prijatia - akceptácie

žalovaným) v písomnej forme obsahujúca podstatné náležitosti zmluvy o povolenom prečerpaní s konkrétnymi údajmi. Žalobca súdu nepredložil dôkaz, z ktorého by uvedené konkrétne náležitosti boli zrejmé. Preto je predmetné dojednanie o povolenom prečerpaní k bežnému účtu žalovaného neplatné. Z neplatného právneho úkonu sa nemožno domáhať plnenia. Žalobca nepredložil žiaden dôkaz o tom, že došlo k platnému uzavretiu určitej a zrozumiteľnej dohody v písomnej forme obsahujúcej podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Jedná sa teda o plnenie z povoleného prečerpania ako plnenie z neplatného právneho úkonu. Žalobca tak v súvislosti s takýmto neplatným dojednaním si nemôže uplatňovať poplatky, resp. zmluvné úroky. Pri úveroch formou povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte poskytnutých bankou iným spôsobom ako na kreditné karty alebo, ak nemožno určiť ročnú percentuálnu mieru nákladov, musí byť spotrebiteľ najneskôr v čase uzatvorenia zmluvy písomne informovaný o a) úverovom limite, ak je stanovený, b) ročnej úrokovej sadzbe a poplatkoch platných od doby, keď bola zmluva uzatvorená a podmienkach, za ktorých môže byť zmenená a doplnená, c) postupe a spôsobe zániku alebo ukončenia zmluvy. Ak je na účte prípustné prečerpanie peňažných prostriedkov a toto prečerpanie trvá dlhšie ako tri mesiace, spotrebiteľ musí byť písomne informovaný o ročnej úrokovej sadzbe, poplatkoch a ďalších dôsledkoch (§ 3 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch). (viď. Rozsudok Krajského súdu Prešov, sp.zn. 19Co/192/2016 zo dňa 30.03.2017). Vnútroštátny poriadok Slovenskej republiky ako ani európska smernicová úprava spotrebiteľských úverov nevyžaduje zakotvenie všetkých náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v jedinom dokumente a ani nevylučuje použitie všeobecných obchodných podmienok. Preto by sa vo všeobecnosti malo akceptovať, ak okrem samotnej zmluvnej listiny budú zmluvné podmienky vrátane obligatórnych náležitostí obsiahnuté aj v ďalších zmluvných dokumentoch. Musí byť však uskutočnená riadna inkorporácia všetkých týchto dokumentov do zmluvy - jasný, zrozumiteľný a transparentný odkaz na všetky dokumenty tak, aby bolo zjavné, o ktoré dokumenty sa jedná, že sú súčasťou zmluvy a v akom rozsahu a nesmú byť pre spotrebiteľa prekvapivé. Práve v tejto veci vznikol problém, že zmluva obsahuje iba vyhlásenie, že sa spotrebiteľ s rôznymi ďalšími dokumentmi oboznámil a súhlasí s nimi, ale chýba jednoznačne včlenenie podmienok do zmluvy, čím je daná pochybnosť o riadnej inkorporácii. Preto pre riadnu aplikáciu príslušného zákona o ochrane spotrebiteľa je nevyhnutné zabezpečenie riadneho a preukázateľného informovania spotrebiteľa o obsahu zmluvných dojednaní obsiahnutých v obchodných podmienkach. Veriteľ je povinný preukázať, že obchodné podmienky boli spotrebiteľovi známe, že boli k zmluve priložené a to tak, aby sa spotrebiteľ mohol pred uzavretím zmluvy skutočne oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami. Preto je nedostatočné iba vyhlásenie v záverečných ustanoveniach zmluvy o tom, že spotrebiteľ obchodné podmienky prevzal a oboznámil sa s nimi, kedy si bežný spotrebiteľ vzhľadom k obširnosti obchodných podmienok a jej právnej zložitosti ani nemusel všimnúť, že práve v obchodných podmienkach sú uvedené napríklad obligatórne náležitosti zmluvy. Dôkazné bremeno na preukázanie oboznámenia sa spotrebiteľa s obchodnými podmienkami leží na dodávateľovi, veriteľovi, napr. formou podpisu spotrebiteľa, alebo iným, preukázateľným spôsobom. Právny názor týkajúci sa obchodných podmienok vyslovil aj Ústavný súd ČR v rozhodnutí I. ÚS 3512/11 zo dňa 1.11.2013 (toto rozhodnutie je prameňom práva). Ústavný súd zdôraznil, že dodávateľ sa má chovať k spotrebiteľovi, ktorý je i slabšou zmluvnou stranou poctivo, v opačnom prípade mu nie je možné poskytnúť právnu ochranu. Zásada poctivosti sa prejavuje aj tým, že zmluvné dojednania nesmú byť umiestnené v oddieloch, ktoré vzbudzujú dojem nepodstatného charakteru. Obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách majú slúžiť predovšetkým k tomu, aby nebolo nutné do každej zmluvy prepisovať ujednanie technického a vysvetľujúceho charakteru a naopak nesmú slúžiť k tomu, aby v nich dodávateľ skryl ujednania, u ktorých je daný predpoklad, že ujdú spotrebiteľovej pozornosti. V ostatnom sa žalovaný pridrižiava svojho vyjadrenia zo dňa 22.05.2019.

9. Súd vytýčil termín pojednávania na deň 02.12.2019, na pojednávaní bol žalobca neprítomný, žalovaný prítomný. Písomným podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 24.10.2019 žalobca ospravedlnil svoju neprítomnosť na pojednávaní z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti a hospodárnosti konania, zároveň vyjadril svoj súhlas s pojednávaním a rozhodnutím súdu v jeho neprítomnosti. Žalovaný na pojednávaní uviedol, že úver mu bol poskytnutý, ale on má vedomosť iba o tom, že mu bol poskytnutý bežný účet, popieral vedomosť tej skutočnosti, že by podpísal kontokorentný úver, t.z. že by mohol ísť do debetu. Na to súd poukázal na to, že na základe výpisov z účtu, ktoré mu poskytol žalobca jednoznačne vyplýva, že tieto finančné prostriedky čerpal. Poukázal na to, že čerpal ich v značnej výške, t.j. muselo mu byť známe, že nejde len o bežný účet na ktorom evidentne nemal takú sumu, ale že išlo o úver - „kontokorent“, ktorý žalobca aj preukázal, že podpísal žalovaný.

10.Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou súdneho spisu, a to Rámcovej zmluvy zo dňa 09.08.2013 (č.l. 61 spisu), Žiadosťou o program služieb ACTIV PREMIUM (č.l. 62 spisu), Dodatkom k zmluve o bežnom účte/rámcovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX/XXXX o programe služieb Active Premium (č.l. 63 spisu), Všeobecnými obchodnými podmienkami predchodcu žalobcu (č.l. 27 - 40 spisu), výpisom z účtu žalovaného (č.l. 7 - 26 spisu), prehľadom debetných transakcií zhrnutých v tabuľke (č.l. 114 z opaku), vypočítaním žalovanej, ostatným spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

11.Žalovaný vo svojej písomnej Žiadosti o otvorenie osobného bežného účtu a uzatvorenia rámcovej zmluvy požiadala právneho predchodcu žalobcu spoločnosť Sberbank Slovensko, a.s. o otvorenie osobného bežného účtu a uzatvorenie Rámcovej zmluvy (bez dátumu). (č.l. 60 spisu)

12.Dňa 09.08.2013 bola medzi právnym predchodcom žalobcu Sberbank Slovensko, a.s. a žalovaným podpísaná Rámcová zmluva číslo XXXXXXXXXXXX/XXXX, na základe ktorej odo dňa účinnosti tejto zmluvy banka otvorila a viedla pre žalovaného bežný účet číslo XXXXXXXXXXXX/XXXX v mene Eur a poskytla žalovanému platobné a bankové služby v dohodnutom rozsahu. V zmysle uzatvorenej Zmluvy článku 1. bod 1.1. odo dňa účinnosti Zmluvy Sberbank Slovensko, a.s. otvorí pre žalovaného bežný účet v mene Eur a bude mu poskytovať platobné a bankové služby v dohodnutom rozsahu. Sberbank Slovensko, a.s. môže kedykoľvek na základe prijatia žiadosti žalovaného poskytnúť aj ďalšie produkty a služby. Žalovaný s tým výslovne súhlasil. Podľa článku 2. bod 2.1 Rámcovej zmluvy, na bežnom účte budú úrokové sadzby úročené aktuálnou platnou kreditnou úrokovou sadzbou, ak na účte žalovaného vznikne prekročenie, bude povinný platiť úrok z prekročenia vo výške úrokovej sadzby z prekročenia. Podľa článku 2. bod 2.2 Rámcovej zmluvy, žalovaný súhlasí, že za všetky produkty a služby Sberbank Slovensko, a.s. bude platiť poplatky podľa Sadzobníka poplatkov. Výpočet, splatnosť a započítanie úrokov výmenných kurzov a poplatkov je upravené vo VOP. Aktuálne sumy a zmeny úrokovej sadzby a poplatkov oznamuje Sberbank Slovensko, a.s. oznámením a zverejnením na obchodných miestach a svojej internetovej stránke. (č.l. 61 spisu)

13.Žiadosťou o program služieb ACTIVE PREMIUM (nedatovaná) požiadal žalovaný právneho predchodcu žalobcu Sberbank Slovensko, a.s. o vydanie debetnej platobnej karty so splatnosťou tri roky s maximálnym denným limitom 1000,-Eur. Ponuku doplnkovej služby k debetnej platobnej karte, in concreto cestovné a úrazové poistenie žalovaný neprijal. Prijal ale ponuku poistenia k bežnému účtu od ERGO Poistovne, a.s. (č.l. 62 spisu)

14.Dňa 09.08.2013 bol uzatvorený Dodatok k zmluve o bežnom účte /Rámcová zmluva XXXXXXXXXXXX/XXXX o programe ACTIVE PREMIUM medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, na základe ktorej podľa článku 1.4. Povolené prečerpanie: sa žalovaný s bankou dohodol, že banka mu poskytne revolvingový spotrebiteľský úver formou povoleného prečerpania na účte bez zabezpečenia podľa Obchodných podmienok pre poskytovanie spotrebiteľských úverov formou povoleného prečerpania a prekročenia, až do výšky úverového rámca povoleného prečerpania a zároveň sa žalovaný zaviazal, že peňažné prostriedky čerpané z tohto úverového rámca Sberbank vráti spolu s príslušenstvom. Základné informácie o povolenom prečerpaní sú uvedené v prílohe tohto dodatku, ktorý tvorí jej neoddeliteľnú súčasť. Presnú výšku úverového rámca a možnosť čerpania Sberbank Slovensko, a.s. oznámi písomne. Úverový rámec je splatný na požiadanie. Podľa článku 1.8 Dodatku k zmluve o bežnom účte - Debetná karta: v rámci programu služieb ACTIVE PREMIUM banka vydala žalovanému debetnú platobnú kartu s limitmi a prípadným cestovným a úrazovým poistením od spoločnosti Ergo poisťovňa, a.s. v súlade vo vyššie uvedenej žiadosti. (č.l. 63 spisu)

15.Z tabuľky prehľadu debetných a kreditných transakcií na účte žalovaného je evidentné, že kreditných transakcií bolo realizovaných v počte 258, in summa 35.971,65 Eur a debetných v počte 487, in summa 39.455,24 Eur. (č.l. 114 z opaku) Žalovanému boli vyúčtované poplatky za upomienky za omeškanie s úhradou povoleného prečerpania v počte 7 in summa 87,50 Eur, za upomienky pri omeškaní spotrebiteľského úveru v počte 6 in summa 120,-Eur, debetné úroky z povoleného prečerpania v počte 52 in summa 2.615,06 Eur. V časti kredit tabuľky je evidentné : splátky spotrebného úveru počet z transakcií 103 celková výška 3.035,09 Eur, splátky úveru počet 79 v sume 13.814,71 Eur, bezhotovostná platba došla v počte 6 v sume 13.832,80 Eur, úroky počet 4, výška 0,05, vklad v hotovosti počet 66 v sume 5.289,-Eur. V časti tabuľky debet, okrem

vyššie spomenutých poplatkov sú inkorporované v celkovej sume 39.455,24 Eur aj splátky spotrebného úveru, ktoré boli v omeškaní v počte 77 v sume 2.047,36 Eur, splátky spotrebného úveru v počte 205, v sume 13.189,26 Eur, poplatky za transakcie účtované inými bankami v počte 9 v sume 17,40 Eur, mesačný poplatok za vedenie účtu v počte 51 v sume 305,49 Eur, hotovostné výbery žalovaného z bankomatu v euroregióne v počte 31 v sume 11.130,-Eur, bezhotovostné úhrady cez POS terminál v predajniach v počte 40 v sume 2.112,18 Eur, hotovostné výbery z bankomatu P., v počte 4 v sume 1.900,-Eur, bezhotovostné odchádzajúce úhrady v počte 2 v sume 230,99 Eur, výber v hotovosti na pobočke v počte 3 v sume 5.700,-Eur. (č.l. 114 z opaku)

16.Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinnému ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej len zákon č. 129/2010 Z.z.), tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

17.Podľa § 2 písm. f/ zákon č. 129/2010 Z.z., na účely tohto zákona sa rozumie prekročením automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania.

18.Podľa § 18 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákon č. 129/2010 Z.z., ak ide o zmluvu o otvorení bežného účtu a existuje možnosť, že sa spotrebiteľovi umožní prekročenie, veriteľ je povinný informovať spotrebiteľa pravidelne v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, podmienkach, ktoré upravujú jej uplatňovanie, indexe alebo referenčnej sadzbe, ktorá sa vzťahuje na pôvodnú úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, sankciách, úrokoch z omeškania a poplatkoch za toto prekročenie a podmienkach, za ktorých sa tieto poplatky môžu meniť. Ak ide o prekročenie, ktoré trvá viac ako jeden mesiac, veriteľ bezodkladne informuje spotrebiteľa písomne alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi o

a) prekročení,

b) výške prekročenej čiastky,

c) úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru,

d) akýchkoľvek uplatniteľných sankciách, poplatkoch alebo úrokoch z omeškania,

e) iných možnostiach riešenia tohto prekročenia vrátane ponuky iných úverových produktov.

Na prekročenie sa vzťahujú ustanovenia o najvyššej prípustnej výške odplaty podľa Občianskeho zákonníka.

19.Podľa bodu 3.1. písmeno e) Všeobecných obchodných podmienok (ďalej len „VOP“), majiteľ účtu je povinný dodržiavať stanovenú výšku minimálneho kreditného zostatku na bežnom účte po celú dobu trvania zmluvného vzťahu, inak je banka oprávnená Zmluvu o bežnom účte vypovedať s okamžitou účinnosťou.

20.Podľa článku 3.3 písmeno a) VOP, povolené prečerpanie na bežnom účte a prekročenie na bežnom účte banka poskytuje klientovi, ktorý je majiteľom účtu, s akceptovateľnou výškou kreditných obrátov na bežnom účte v hodnotenom období a s pravidelným poukazovaním peňažných prostriedkov na bežný účet na zmluvnom základe.

21.V zmysle bodu 3.11 VOP písm. a), majiteľ účtu je povinný platiť banke z čerpaného úverového rámca povoleného prečerpania a z prekročenia úroky podľa tohto odseku tohto článku VOP vo výške a so splatnosťou dohodnutou v zmluve.

Podľa bodu 3.11 písm. b), úroková sadzba povoleného prečerpania je variabilná. Úroková sadzba sa počíta na ročnom základe (p.a.) z výšky čerpaného úverového rámca povoleného prečerpania. Úroková sadzba povoleného prečerpania je odvodená od referenčnej úrokovej sadzby banky BASE RATE pre povolené prečerpanie.

Podľa bodu 3.11 VOP písm. c), úroková sadzba prekročenia je variabilná, je určená variabilným ročným percentom z výšky prekročenia. Úroková sadzba prekročenia je odvodená od referenčnej úrokovej sadzby pre povolené prečerpanie a určená súčtom tejto referenčnej úrokovej sadzby a prirážky.

Podľa článku 3.11 VOP písm. g), úroky sa vypočítavajú na dennom základe ako príslušné percentom z čerpaných a nesplatených peňažných prostriedkov. Klient je povinný banke zaplatiť úroky z čerpaného úverového rámca povoleného prečerpania odo dňa jeho prvého čerpania do dňa jeho skutočného zaplataenia. Klient je povinný banke zaplatiť úroky z prekročenia odo dňa jeho vzniku do dňa jeho skutočného zaplataenia.

22.Podľa článku 3.12 VOP písm. a), v prípade omeškania majiteľa účtu so zaplatením úverovej pohľadávky vznikutej čerpaním úverového rámca povoleného prečerpania alebo jeho časti a nezaplatením úverovej pohľadávky v deň splatnosti úverového rámca povoleného prečerpania alebo nezaplatením prekročenia alebo splátky úroky alebo poplatkov a odplát súvisiacich s poskytovaním bankových služieb riadne a včas, vzniká banke právo na úrok z omeškania v dohodnutej výške a to odo dňa omeškania až do dňa zaplataenia omeškanej sumy peňažných prostriedkov. Podľa článku 3.12 VOP písm. b), ustanovenie odseku 3.11 tohto článku VOP o pravidlách výpočtu a o splatnosti úrokov sa pre úročenie úrokom z omeškania použije primerane.

23.Podľa článku 3.13 VOP písm. a), klient je povinný banke zaplatiť poplatky za bankové služby a iné poplatky súvisiace s poskytovaním bankových služieb podľa sadzovníka poplatkov platného v deň poskytnutia služby alebo uskutočnenia spoplatneného úkonu pokiaľ nie je dohodnutý individuálny poplatok. Klient je povinný banke zaplatiť aj prípadné poplatky zahraničných a tuzemských bánk účtovaných v súvislosti so spracovaním bankových operácií.

24.Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobný návrh žalobcu je dôvodným iba v časti zaplataenia sumy vo výške 661,03 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 661,03 Eur od 22.02.2019 do zaplataenia, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobu v časti výšky poplatkov za upomienky za omeškanie s úhradou povoleného prečerpania v počte 7 in summa 87,50 Eur, za upomienky pri omeškaní spotrebiteľského úveru v počte 6 in summa 120,-Eur, debetné úroky z povoleného prečerpania v počte 52 in summa 2.615,06 Eur súd zamietol. Poplatok za upomienku predstavuje skutočnú úhradu náhradu nákladov banky, ktoré vznikli banke v súvislosti s omeškaním dlžníka najmä náklady banky za vyhotovenie a zaslanie upomienky, náklady spojené so zasielaním informácií do spoločného úverového registra, sledovaním ďalšieho správania dlžníka a podobne. Podľa žalobcu poplatok za upomienku predstavuje aj službu klientovi spočívajúcu v tom, že klient je v dostatočnom časovom predstihu informovaný o omeškaní a o následkoch nesplácania úveru a môže tak tieto negatívne následky odvrátiť. Žalobca nepreukázal doručovanie upomienok žalovanému, nedoložil tieto do spisu, v tejto časti bol žalobný návrh žalobcu ako nedôvodný zamietnutý. Pokiaľ ide o samotné účtované poplatky titulom upomienky a rovnako aj úroky z úveru, samotný žalobca nielen v žalobe, ale aj vo svojom písomnom podaní poukázal len na znenie všeobecných obchodných podmienok. Čo sa týka poplatkov za upomienky a úrok, ktorý si účtoval žalobca vo výške debetných operácií 2.615,06 Eur, ten bol rovnako ako aj poplatky za upomienky predmetom zamietnutia žaloby. Súdu vôbec nie je zrejmé, z čoho tento úrok vo výške 2.615,06 Eur bol počítaný, v akej výške, z akej sumy a za aké obdobie.

25.V tejto súvislosti súd poukazuje na právne závery vyplývajúce z Rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/38/2018 zo dňa 18.12.2018, v ktorom odvolací súd uviedol, že informácia spotrebiteľa o úrokoch a poplatkoch prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalovaný ako spotrebiteľ však túto možnosť nemal, keďže výška úroku v tomto prípade dokonca samotná povinnosť uhrádzať úrok nebola uvedená v spotrebiteľskej zmluve (uznesenie NS SR 2Cdo/245/2010). Odvolací súd uviedol, že za tohto stavu nemožno spochybníť, že uvedeným spôsobom sa spotrebiteľovi sťažuje orientácia v jeho zmluvných povinnostiach, ak niektoré z nich sú uvedené priamo v zmluve, no ďalšie mu vyplývajú z iného zmluvného dokumentu, pričom vzhľadom na jeho rozsiahlosť je orientácia v ňom problematická a dohľadanie povinností sankcií a ich výšky vzťahujúcich sa na porušenie určitej povinnosti je prácne a tá-ktorá sankcia, resp. iná povinnosť môže ľahko uniknúť pozornosti a byť prehliadaná. Pri takejto zmluvnej koncepcii podmienok nie je ničím neobvyklým, že spotrebiteľ sa dozvie o existencii sankcie o jej výške za porušenie povinnosti až v čase, kedy si dodávateľ túto voči nemu uplatní. Odvolací súd nevyhlásil možnosť určenia konkrétnej výšky sankcie v dokumentoch tvoriacich prílohu zmluvy, je však nutné, aby zmluvné dojednania zakotvujúce povinnosti zmluvných strán boli zrozumiteľne a určito vymedzené už v základnom zmluvnom dokumente, k čomu však v tomto prípade nedošlo.

26.VOP úrokové sadzby predstavujú dokumenty k zmluve formulárového charakteru, ktoré ak aj obsahujú dojednanie o poplatkoch, sankciách, úrokoch, odplate, tieto splyvajú so všetkými nespočetnými informáciami do jedného celku tak, že priemerný spotrebiteľ v kontraktačnej fáze zmluvy je viac dezorientovaný než seriózne dodávateľom informovaný o význame tejto podmienky. VOP predstavujú rozsiahly súbor najrozmanitejších ustanovení s množstvom právnických či ekonomických termínov, v ktorých je problematické zorientovať sa osobe znalej práva, nieto ešte priemernému spotrebiteľovi. Súd rešpektuje výklad Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, v zmysle ktorého článok 10 ods. 1 a ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102 EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti v článku 10 ods. 2 tejto smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Poznomenáva, že aj napriek tejto skutočnosti musí byť zachovaná požiadavka dobrej viery v záväzkovo právnom vzťahu. Rovnako je potrebné poukázať na Uznesenie Ústavného súdu Českej republiky I.ÚS/351/2/11, podľa ktorého je treba zdôrazniť, že obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách na rozdiel od obchodných zmlúv majú slúžiť predovšetkým k tomu, aby neboli nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednanie technického a vysvetľujúceho charakteru, naopak nesmú slúžiť k tomu, aby do nich často v nepriehľadne zložito formulovanej a malým písmom písanej forme skryl dodávateľ dojednanie, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa uniknú. Pokiaľ tak napriek tomu dodávateľ urobí, nepočína si v právnom vzťahu poctivo a toto dojednanie nemôže požívať právnu ochranu.

27.Žalobca nepredložil súdu ani výzvu, resp. upomienku, z ktorej by vyplývalo, či a kedy žalovaného vyzval na dobrovoľné plnenie.

28.Podľa § 708 ods. 1, ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“), zmluvou o bežnom účte sa zaväzuje banka zriadiť od určitej doby na určitú menu bežný účet pre jeho majiteľa. Na uzavretie zmluvy sa vyžaduje písomná forma.

29.Podľa § 710 ObZ ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy a platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere (§ 497 a nasl.).

30.Podľa § 711 ods. 1 ObZ, za vykonanie platieb je banka oprávnená požadovať úhradu nákladov s tým spojených a použiť na ich započítanie peňažné prostriedky na účte.

31.Podľa § 497 ObZ, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

32.Podľa § 1 ods. 5 zákona č. 129/2010 Z.z., na spotrebiteľský úver vo forme prekročenia sa vzťahujú ustanovenia § 1, § 2, § 9 ods. 6, ods. 7 a ods. 8, § 11, § 18, § 20, § 21 a § 23, § 25 až § 27.

33.Podľa § 52 ods. 1, ods. 2 tretia veta OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

34.Podľa § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 3 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

35.Podľa § 54 ods. 1, ods. 2 OZ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

36.Podľa § 53 ods. 5 OZ, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

37.Podľa čl. 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podporiť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

38.Podľa § 132 ods. 1, ods. 2 CSP v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.

39.Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

40.Podľa § 150 ods. 1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

41.Podľa § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

42.Podľa § 215 ods. 1 CSP sú rozhodne na základe zisteného skutkového stavu. Skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

43.Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia (§150 CSP) a jednak dôkaznú povinnosť. Proces dokazovania je vybudovaný výlučne na princípe prejednacom, princípe kontradiktórnosti konania, ako aj koncentračnej zásade. Súd má obmedzenú dôkaznú iniciatívu a táto sa presúva na procesné strany (§ 185 CSP). Následky spojené s nesplnením povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana sporu, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Z okruhu tvrdených skutočností žalobca vyvodzuje svoj nárok, pričom samotným tvrdením určuje aj predmet dokazovania, ktorého pravdivosť zisťuje súd z označených dôkazov. Súd teda iba usmerňuje konanie v tom smere, že skúma pravdivosť tvrdených skutočností k uplatňovanému nároku, hodnovernosť označených dôkazov k tvrdeným skutočnostiam a na záver vyhodnotí, či sa označenými dôkazmi tvrdené skutočnosti aj preukázali. Inter alia súd nemá povinnosť vyzývať žalobcu na predloženie dôkazov vzhľadom na právnu úpravu v CSP, navyše ak by to malo byť v neprospech spotrebiteľa, a to s dôrazom zachovania zásady materiálnej pravdy v spotrebiteľských veciach. Dôkazné bremeno, dôkazné tvrdenia a predkladanie dôkazov je na samotnom žalobcovi.

44.Z výpisu účtu žalovaného mal súd preukázaný záporný zostatok na účte k 02.07.2018 vo výške žalovanej sumy - 3483,29 Eur. Žalobca v žalobe uplatnenú pohľadávku bližšie nešpecifikoval. Z tabuľky prehľadu debetných a kreditných transakcií na účte žalovaného je evidentné, že kreditných transakcií bolo realizovaných v počte 258 in summa 35.971,65 Eur a debetných v počte 487 in summa 39.455,24 Eur. (č.l. 114 z opaku) Žalovanému boli vyúčtované poplatky za upomienky za omeškanie s úhradou povoleného prečerpania v počte 7 in summa 87,50 Eur, za upomienky pri omeškaní spotrebiteľského úveru v počte 6 in summa 120,-Eur, debetné úroky z povoleného prečerpania v počte 52 in summa 2.615,06 Eur. V časti kredit tabuľky je evidentné, že žalovaný splátky spotrebného úveru počet z transakcií 103 celková výška 3.035,09 Eur, splátky úveru počet 79 v sume 13814,71 Eur, bezhotovostná platba došla v počte 6 suma 13.832,80 Eur, úroky počet 4 výška 0,05, vklad v hotovosti počet 66 v sume 5.289,-Eur. V časti tabuľky debet, okrem vyššie spomenutých poplatkov sú inkorporované v celkovej sume 39.455,24 Eur aj splátky spotrebného úveru, ktoré boli v omeškaní v počte 77 v sume 2.047,36 Eur, splátky spotrebného úveru, v počte 205 v sume 13.189,26 Eur, poplatky za transakcie účtované inými bankami v počte 9 v sume 17,40 Eur, mesačný poplatok za vedenie účtu, v počte 51 v sume 305,49 Eur, hotovostné výbery žalovaného z bankomatu v euroregióne v počte 31 v sume 11.130,-Eur, bezhotovostné úhrady cez POS terminál v

predajniach v počte 40 v sume 2.112,18 Eur, hotovostné výbery z bankomatu P., v počte 4 v sume 1.900,- Eur, bezhotovostné odchádzajúce úhrady v počte 2 v sume 230,99 Eur, výber v hotovosti na pobočke, v počte 3 v sume 5.700,-Eur.

Pokiaľ ide o úroky, žalobca musí tvrdiť z akej istiny boli úroky počítané, za aké obdobie a pri akej úrokovej sadzbe. Žalobca vo vzťahu k úrokom v žalobe uviedol sadzbu úroku 17,90 % ročne a v tabuľke ich v kreditnej časti špecifikoval počtom 4, výška transakcie 0,05, debetnej počet transakcií 52, celková výška 2.615,06 Eur, ostané k úrokom neuviedol. Povinnosťou súdu nie je hľadať vo výpisoch z účtu medzi položkami transakcií sumy, ktoré žalovaný ako dlžník čerpal (resp. prekročil) a rovnako nie je povinnosťou súdu medzi položkami hľadať sumy, ktoré žalovaný vrátil a z ktorých súm a za aké obdobie si žalobca účtoval úrok a za aké úkony poplatky (z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu Trnava sp. zn. 23Co/117/2018 zo dňa 15. 04. 2019 v obdobnej veci totožného žalobcu). S týmto názorom sa súd plne stotožňuje. Strana má povinnosť tvrdenia, nemôže túto povinnosť prenášať na súd a požadovať, aby súd z predložených listín zisťoval a špecifikoval uplatnenú pohľadávku. V spotrebiteľských sporoch má pritom súd povinnosť skúmať, či nie sú uplatnené nároky z neprijateľných podmienok, ktoré sú neplatné, čo v tomto prípade nebolo možné, nakoľko žalobca riadne nešpecifikoval svoj nárok.

45. Na základe skutkových tvrdení v žalobe, vykonaného dokazovania a citovaných ustanovení súd dospel k záveru, že žaloba je len čiastočne dôvodná, v časti v ktorej súd žalobu zamietol žalobca neunesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno v súvislosti s povinnosťou, ktorú požadoval uložiť žalovanému, preto žalobu v časti vide infra zamietol.

46. Čo sa týka uplatneného nároku žalobcu na zmluvný úrok vo výške 17,90 %, súd konštatuje, že ukončenie rámcovej zmluvy úveru je jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorázové okamžité vrátenie celej požičanej sumy. V prípade spotrebiteľskej zmluvy je žalobca pri zosplatnení úveru povinný dodržiavať ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ k zosplatneniu došlo, žalobca ako veriteľ môže oprávnené od dlžníka požadovať zmluvné úroky len do vyhlásenia predčasnej splatnosti. Pokiaľ žalobca požadoval zmluvné úroky aj po tomto dátume súd žalobu žalobcu vo zvyšku zamietol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti rozsudku. Žalobca nemá právo na zaplatenie zmluvných úrokov po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Uvedený záver vyplýva z podstaty zmluvného úroku, ktorá je odplátou za používanie finančných prostriedkov, ktoré sa poskytujú dlžníkovi do doby splatnosti. Pokiaľ teda žiadal žalobca priznať zmluvné úroky aj po dátume predčasnej splatnosti úveru, bola jeho žaloba nedôvodná, a súd ju v tejto časti zamietol. Takýto právny názor je v súlade s právnym názorom, ktorý vyslovil v obdobnej veci Krajský súd Banská Bystrica v rozsudku č.k. 16Co/1006/2015 - 115 zo dňa 23.02.2017.

47. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo/143/1998, dohodnuté úroky, t.j. zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu, resp. jeho splátok. Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania.

48. Takýto záver Najvyššieho súdu SR je logický a je potrebné s ním súhlasiť, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úroku z úveru ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi konania.

49. Zároveň v tejto veci súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30.06.2015 sp. zn. 6Co/190/2014, s ktorým je potrebné súhlasiť a v ktorom sa okrem iného uvádza aj nasledovné: splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňažní v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovat' zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý aj od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorázové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojim právnym úkonom veriteľ navodzuje stav v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho

strane odpadá obmedzenie jeho práva a dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto kruciálnom rozdielne spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po predčasnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorázovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenie povinnosti a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo. Zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nerovnováhy dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorázového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívateľa svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by navyše súd takúto zmenu justifikoval, podporil by nielen hrubú nadváhu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potencionálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti veriteľa vrátiť požičanú istinu jednorázovo. Takéto konanie veriteľa však nepomína v Slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov. Uvedenou úvahou sa súd prirodzene dostáva aj v poradí k ďalšiemu zásadnému záveru, spočívajúcemu v skutočnosti, že keďže jednorázovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorázovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškani s vrátením uplatnenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok v spotrebiteľskej zmluve. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné úroky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylna od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a ods. 5 Občiansky zákonník robí absolútne neplatnou. Povedané inak v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občiansky zákonník v spojení s § 3 a § 3a Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli mu tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a Nariadenia vlády alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy), subsidiárne ani testom § 53 ods. 4, písm. k) Občianskeho zákonníka.

50. Niet zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť bližšie neurčenú dobu úroky popri úrokoch z omeškania a takým ustanovením nie je ani ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka. Občiansky zákonník pre porovnanie v ustanoveniach o pôžičke rovnako takéto pravidlo neuvádza (§ 657, § 658). Ak úver nie je splatený po splatnosti, zákon priznáva za zadržovanie finančných prostriedkov sankcie či už zákonné (úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom) alebo zmluvné (napr. zmluvná pokuta). Do úvahy prichádzajú prípadne aj iné nároky z porušenia práva vyvolaného dlžníkom (náhrada škody, vydanie bezdôvodného obohatenia). Dôležité je však, že ich povahou ide nie o plnenia tvoriace cenu/odplatu za úver, ale o nároky z porušenia práva.

51. Dohoda o úrokoch po splatnosti popri ďalších úrokoch za omeškani a ďalších sankciách sa dotýka ponuky zákona - dispozície. Odklon od dispozície právnej normy, ktorý sleduje úroky popri úrokoch z omeškania či iných sankciách je v neprospech žalovanej. Ak by takejto dohody nebolo, zákon by umožňoval žalobcovi uplatniť po splatnosti úroky z omeškania pri pomerne novom pravidle o administratívnom strope na celkové sankcie zakotvené v § 3a Nar. vlády č. 87/1995 Z.z.. Pre prípad omeškania nie inštitút ceny úveru, ale rôzne sankčné mechanizmy za neplnenie povinnosti riešia krízu spojenú s omeškani. Cena musí byť jasne stanovená, uzavretá a ustálená výhradne v spojení s ukončením úverovej služby, a teda uplynutím úverového obdobia či už pôvodne dohodnutého alebo

predčasne skončeného. Neuzavretá a otvorená môže byť len sankcia, ktorej výšku reguluje všeobecne záväzný predpis tak, aby nenadobudla neprimerané rozmery. Zmena záväzku logicky prináša aj zmenu pomerov plnenia a aktivuje režim omeškania v spojení s využitím práva podľa a za podmienok § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti je však potrebné rovnako uviesť, že k predčasnemu zosplatneniu záväzku spotrebiteľa došlo konaním veriteľa, a teda, bol to veriteľ, ktorý v súvislosti so zmenou (obsahu) záväzku určil aj režim ďalšieho plnenia záväzku svojím jednostranným adresovaným právnym úkonom. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa poprel účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku.

52.S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak v tomto prípade existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a ods. 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou, tak ako ju súd vyššie citoval, konkrétnymi ustanoveniami zmluvy o úvere. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania naďalej dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k/ Občianskeho zákonníka. Je nevyhnutné, aby úverové vzťahy boli osobitne chránené a potvrdzuje to vlastne aj osobitná smernica o spotrebiteľských úveroch a na vnútroštátnej úrovni celý rad osobitných noriem. Úroky za poskytnutie úveru sa na rozdiel od odplaty za akúkoľvek inú odplatnú službu či kúpu tovaru odlišujú tým, že plynutím času narastajú (cena za poskytnutú službu narastá). Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie § 3a ods. 2 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Povedané inak v protiprávnom stave patria zmluvným stranám nároky z porušenia práva, napr. sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a Nar. vl. č. 87/1995 Z.z.. Uvedené pravidlo predpokladá len to, aby sa omeškanie týkalo plnenia peňažnej povahy.

53.Obdobný názor je vyslovený aj v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29.10.2014, sp. zn. 5 Co/223/2014, Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3Co/85/2013 zo dňa 25.10.2013 ako aj Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 4Co/83/2013 zo dňa 7.5.2014. Súd týmto poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 7Co 475/2005 zo dňa 09.09.2015 ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach v prvostupňovej veci 20C/48/2015 a rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach vo veci sp. zn. 1Co/222/2016 zo dňa 17.05.2017, Krajského súdu Banská Bystrica vo veci sp.zn. 15Co/111/2019 zo dňa 27.11.2019.

54.V danej súvislosti je potrebné poukázať aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV.ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.09.2012, v ktorom sa uvádza: „Ústavný súd v tejto súvislosti nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Krajský súd sa stotožnil s podrobne odôvodneným právnym názorom okresného súdu, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo objasnil rozdiel, resp. vzťah medzi úrokmi z dohodnutého úveru a úrokmi z omeškania, ako aj otázku, prečo „zmluvný úrok vo výške 15,8 % ročne od 26. 8. 2009 do zaplatenia“ patrí sťažovateľke iba do splatnosti dlhu, a tiež výšku sumy (a štruktúru žalovanej čiastky) prislúchajúcej, resp. priznanej sťažovateľke, rozšíril vecnú argumentáciu na podporu správnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, opätovne poukazujúc na štandardnú obchodnoprávnu judikatúru v tejto oblasti. Súčasne sa tým vyrovnal aj s

námietkami sťažovateľky, ktoré sú z veľkej časti totožné s tými, ktoré uplatnila aj na ústavnom súde. Tento výklad považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľný.“

55.Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosti stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet ku zmluvnému jednaniu prichádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na všetky zmluvné dojednania pripravený a skúsený. Spoločným znakom tejto úpravy je teda snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou aj prípadného obmedzenia autonómie vôle. Základným princípom spotrebiteľských zmlúv je zásada, podľa ktorej nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, teda také zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky (§ 53 ods. 5 OZ).

56.Možno jednoznačne v závere úvah súdu uzatvoriť, že niet takého zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť úroky popri úrokoch z omeškania aj po dobe splatnosti. Obchodný zákonník a ani zákon č. 145/2010 Zb. neupravuje povinnosť dlžníka platiť úroky popri úrokoch z omeškania, ale ani nevylučuje dohodu účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do splatenia úveru. Je zároveň nepochybné, že prípadná dohoda o úrokoch po splatnosti popri ďalších úrokoch za omeškania a ďalších sankciách indikuje neprimeraný nárast dlhu v neprospech spotrebiteľa. Je potom nevyhnutá otázka vykonania súdnej kontroly prijateľnosti takejto dohody ohľadom úrokov popri úroku z omeškania a prípadných ďalších sankciách. Takýto odklon od dispozície právnej normy, ktorý sleduje úroky popri úrokoch z omeškaniach, či iných sankciách je v neprospech žalovaného. Dohodnuté úroky predstavujú cenu služby. Ak by zákonodarca mal úmysel uregulovať cenu služby aj za obdobie po skončení služby, mohol to explicitne upraviť tak, ako to napr. zakotvil pri iných spoločenských vzťahoch v § 723 ods. 1 OZ - „je nájomca povinný platiť nájomné až do vrátenia vecí“. Ustanovenie § 506 Obchodný zákonník o odstúpení od zmluvy pre nesplácanie úveru a o vrátení dlžnej sumy s úrokmi nestanovuje presne, či sa majú platiť úroky do odstúpenia alebo úroky aj po odstúpení. Zostala teda len rovina zmluvnej úpravy, a tá je z uvedených dôvodov vystavená súdnej kontrole neprijateľnosti (§ 53 ods. 1 OZ).

57.Nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že úver je odplátnym právnym úkonom. Odplatu (cenu) predstavujú spravidla úroky. Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky (§ 497 Obchodný zákonník).

58.Kauza úverového právneho vzťahu spočíva v poskytnutí peňažných prostriedkov a do vrátenia peňažných prostriedkov má dlžník (prijímateľ úveru) platiť úroky. Účastníci úveru pritom nemusia dohodnúť čas, na ktorý sa úver poskytuje (úverové obdobie); v takom prípade vzniká právo na úroky až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov (porov. Štenglová/Plíva/Tomsa a kol., Obchodný zákonník, komentár 9. vydání C.H.BECK str. 1153).

59.Vzhlľadom na vyššie uvedené súd žalobcovi nepriznal nárok na úrok z úveru tak ako si uplatnil v žalobe in hoc casu, hoc est, žalobu v tejto časti zamietol.

60.Súd tak priznal žalobcovi iba sumu vo výške 661,03 Eur, ako rozdiel medzi sumou debetu in summa 39.455,24 Eur po odpočítaní položky poplatkov za upomienky na omeškanie s úhradou v počte 7, v sume 87,50 Eur, poplatkov za upomienky pri omeškani spotrebiteľského úveru v počte 6, v sume 120,-Eur, a debetných úrokov v počte 52, v sume 2.614,06 = 36.632,68 - 35.971,65 Eur (suma kreditu) = 661,03 Eur. Úrok z omeškania uplatnený žalobcom vo výške 5,00 % od 22.02.2019 súd považuje za nárok dôvodný a uplatnený zmluvný úrok vo výške 17,90 % z vyššie uvedených dôvodov zamietol. O úrokoch rozhodol súd v súlade s § 517 ods. 1, ods. 2 OZ v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

61.Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

62.Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

63.Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

64.Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

65.Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

66.O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v súlade s dikciou § 255 ods. 2 CSP pričom došiel k záveru, že žalovaný bol úspešný v pomere 62,06 % ($661,03 \times 100 = 66103 : 3483,59 = 18,97 \%$ úspech žalobcu a $81,03 \%$ úspech žalovaného, hoc est úspech žalovaného činí sumu $81,03 - 18,97 = 62,06 \%$).

67.O trovách konania súd rozhodol na základe vyššie citovaných zákonných ustanovení s poukazom na to, že žalobca bol v konaní plne úspešný, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

68.Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie o trovách konania priznávajúce ich náhradu musí byť vykonateľné, súd tiež vyslovil, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, nakoľko len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania je splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, hoc est aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23. marca 2017, sp.zn. 6Cdo 222/2016).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní odo dňa doručenia písomného vyhotovenia rozsudku, prostredníctvom Okresného súdu Lučenec, Ulica Dr. Herza 14, 984 37 Lučenec na Krajský súd Banská Bystrica, a to písomne.

Odvolanie je potrebné predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde, a aby každá strana sporu dostala jeden rovnopis odvolania. Ak strana sporu nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jej trovy.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Podľa § 367 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd.

Podľa § 367 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

Podľa § 367 ods. 3 Civilného sporového poriadku, právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti.

Podľa § 368 Civilného sporového poriadku, osoba oprávnená podať odvolanie sa môže odvolania vzdať. Vzdať sa odvolania možno len voči súdu, a to až po vyhlásení rozhodnutia.

Podľa § 369 ods. 1 Civilného sporového poriadku, dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova.

Podľa § 369 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania.

Podľa § 369 ods. 3 Civilného sporového poriadku, ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví.

Podľa § 369 ods. 4 Civilného sporového poriadku, ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (z.č. 233/1995 Z.z.).

Podľa § 63 ods. 1 Exekučného poriadku ak podkladom na exekúciu je exekučný titul, v ktorom sa ukladá povinnosť zaplatiť peňažnú sumu, exekúciu možno vykonať:

- a) zrážkami zo mzdy a z iných príjmov,
- b) prikázaním pohľadávky,
- c) predajom hnutelných vecí,
- d) predajom cenných papierov,
- e) predajom nehnuteľnosti,
- f) predajom podniku,

g) príkazom na zadržanie vodičského preukazu.